

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

EEN DIE GESLOOPT WORDT

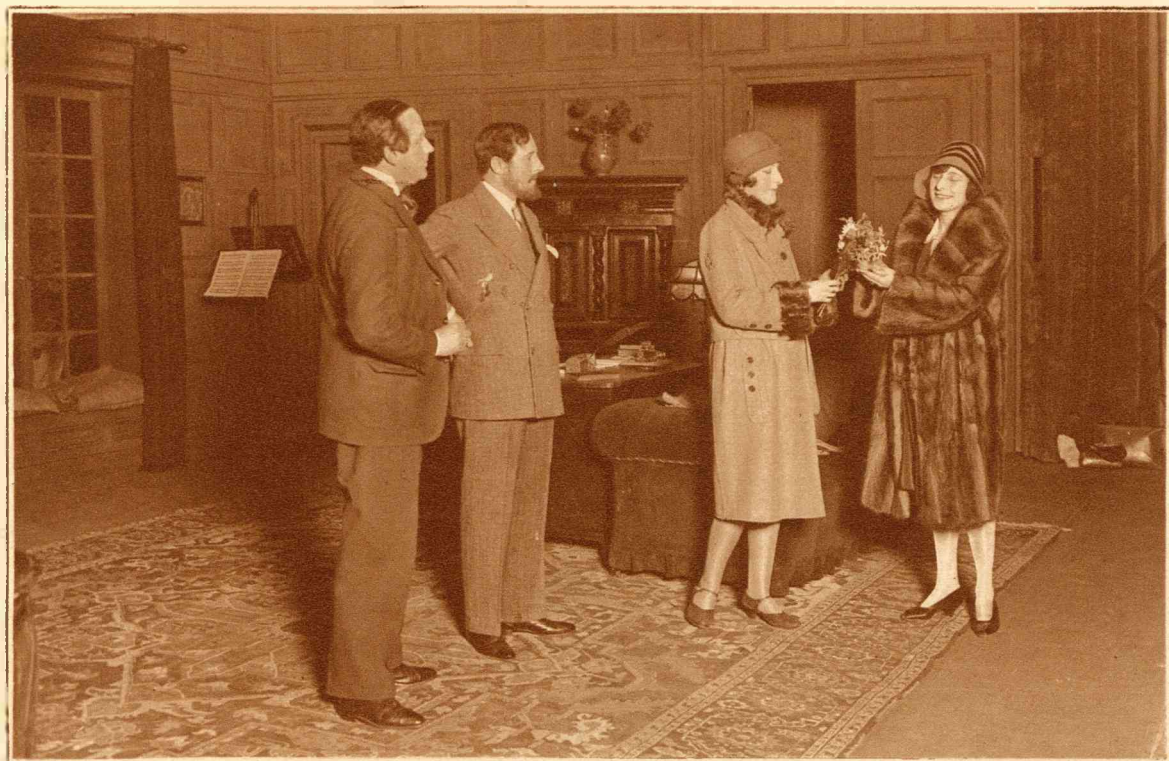
De wind-korenmolen, de Jonge Ruiter, staande te Hensbroek in Noord-Holland, is de vorige maand publiek verkocht en als gevolg daarvan terechtgekomen in sloopershanden, die reeds hun vernielingswerk begonnen zijn. Alweer een landelijk sieraad verdronen.

Op de Amsterdamsche Planken

Intermezzo." zooals het tooneelspel van Schnitzler heet, hetwelk Zaterdag j.l. door het „Vereenigd Tooneel" voor het voetlicht gebracht is, is een spel van woorden, woorden, alsmat woorden. Met eindeloos geredeneer wordt het zielsconflict uiteengerafeld, ontstaan tusschen de echtelieden Amadeus (Cees Laseur) en Caecilie (Vera Bondam) die hun huwelijk gegrondvest hebbend op een basis van volkomen wederzijdsche oprechtheid en openhartigheid, allengs tot de overtuiging komen, dat al hun theorieën met een noodlottige onafwendbaarheid ten slotte bankroet gaan, daar ook hier, om 't zoo uit te drukken, „de natuur sterker is dan de leer." Afgezien van de ellenlange nogal filosofisch getinte discussies, is aan de opvoering, zooals steeds, buitengewone zorg besteed. Decors en regie zijn in alle opzichten te loven. Hierbij eenige foto's van dit eigenaardige stuk zonder „afloop".

Scène uit het 1e bedrijf van „Intermezzo": (Nell Knoop en Cees Laseur)

De thuiskomst van Caecilie. Van l. naar r. Cees Laseur, Dirk Verbeek, Mies Elout en Vera Bondam

Hiernaast rechts: Een scène in het 2e bedrijf: Vera Bondam en Cees Laseur.

De aanstaande hertogin van Chicago (Agatha Reiff) met haar secretaris Bondy (Poldy Reiff) en den neger-muzikant (Joh. Visscher).

Hiernaast: Prins Sandor Boris (Jean Janssens) spreekt tot zijn gevolg. Uit de „Hertogin van Chicago".

De „Hertogin van Chicago", operette in twee bedrijoen met vóór- en naspel, die thans gaat in het Grand Theatre, zou men kunnen noemen de Jazz-operette met meer recht nog dan „Johnny speelt auf" de „Jazz-opera" heet. Want de „Jazz" is hier niet van de lucht, noch van den vloer. Wie dus aan dit soort muziek en dans z'n hart verpand heeft, kan hier met volle teugen genieten. Overigens heeft deze operette, zooals in de meeste gevallen, weinig om 't lijf. 't Gaat hier om een Amerikaansch dollar-meisje (Agatha Reiff) en een Europeeschen prins (Jean Janssens), die elkaar natuurlijk in een blij eindigend slot toch krijgen. Een aantal danseuses en een kinderballet zorgen voor de noodige aanvulling. Het droog-komisch ministerpaar (Is. Zmaaf en Gerritsma) laat niet na de lachspieren in beweging te brengen.

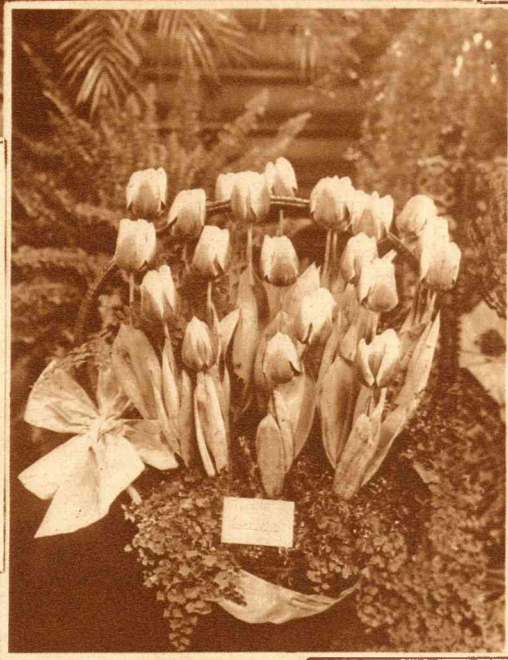

Minister Kan in bewonderende aanschouwing te midden van een veel-
derige bloemenschat.

Van Kleurige en Geurige Bloemen

Terwijl een grimmige koude bloemen tooverde op de ruiten, het mensdom heil zocht bij de behaaglijke warmte van den huiselijken haard, werden er te Hillegom en Lisse bloementoonstellingen geopend, waar een keur van geurige en kleurige bloemen, vooral van bolgewassen, de bezoekers in verrukking bracht. We meenden onzen lezers een genoeg te doen met eenige van de schoonste inzendingen op deze bladzijde te reproduceeren.

Een der nieuwste
Narcis-soorten, ge-
naamd Photeen, ge-
kweekt door de
Erven de Graaf
Gerhards.

Hiernaast ziet men
een met de groote
gouden medaille be-

Hierboven geven we
een foto van een
nieuw soort tulp
Triumph Denbols.

kroonde inzending
van de firma C.
Jonkheer & Zonen.

De oude Gipsfabriek

en de houten winkels aan het eind van de De Clerqstraat bij het begin van den Admiraal de Ruyterweg, zullen eerlang gaan verdwijnen om plaats te maken voor een modern woningblok annex postkantoor.

Het American-Hotel

op het Leidscheplein, vooral druk bezocht door kunstenaarskringen en wie denkt daarin thuis te hooren, laboreerde reeds lang aan een groot tekort aan plaatsruimte. Thans is daarin voorzien door de ingebruikneming dezer dagen van het nieuw bijgebouwde gedeelte aan de Leidschekade, waarvan nevenstaande foto een beeld geeft.

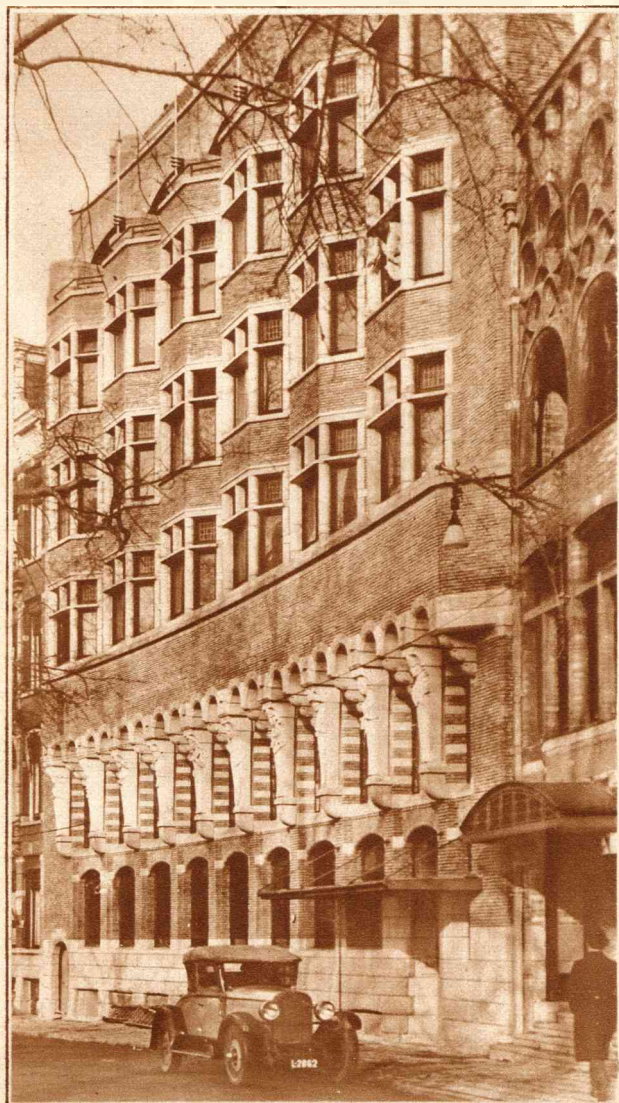

Foto hieronder rechts:

Aan het begin van de Spuistraat, op de plek, waar vroeger de krotwoningen stonden van het Hemelrijk, zal een krantenpaleis verschijnen, waar het dagblad „Het Volk” zijn zetel zal vestigen.

Foto links:

Een kijkje op de Engelschesteeg, het smalle straatje aan den Nieuwendijk, waar de achterzijde van de te bouwen „Volk”-drukkerij aan grenzen zal.

STADSNIEUWS

ROMANTISCH CALIFORNIE

De stad van welker bekoorlijke ligging deze foto een prettig beeld geeft, is het snelgroeijende Santa Barbara: gelegen aan de blauwe wateren van den Atlantischen Oceaan tusschen Los Angeles en San Francisco en omgeven door liefelijke heuvels.

De Geheime Gang onder Fort Pampus

EEN OORSPRONKELIJK HOLLANDSCHE
NOVELLE DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Geen foto natuurlijk?" vroeg de magere man, op zijn typische korte manier van spreken. Een hoofdschudden was het negatieve antwoord.

„Hoe oud schat je?"

„Twintig."

„Aantrekkelijk?"

„Bijzonder."

„Wat is de prijs?"

„Twaalfhonderd!"

„Je sprak over diamanthandelaar. Hoe heet hij?"

„Kloetinghe."

„Ah zoo...."

„Twaalfhonderd is niet te veel voor ons!"

„Nee, 't is goed. Breng haar vannacht nog, dat zij vóór morgenochtend hier is. Kan dat?"

„Om tien uur lever ik haar hier morgen af!"

„Te laat. Denk om de politie."

„Laten we overmorgen afspreken, desnoods. Maar we kunnen zelf ook niet lang blijven. Ze zitten ons al op de hielen."

„Nee, vannacht. Jullie kunnen meegaan in mijn wagen. We rijden naar Muiden en huren daar wel een of ander bootje. We kunnen er makkelijk om half elf zijn."

„De straatweg bij Diemen is opengebroken!"

„Rekening mee gehouden! Accoord?"

„Accoord! Maar de man? Hij schijnt vliegofficier te zijn!"

„Wat dacht jullie?"

„In de cel laten en dan deze laten volloopen. We kunnen er toch geen gebruik meer van maken."

„Ik kan hem ook wel gebruiken. Die vrouw laat ik zoo vlug mogelijk naar Budapest brengen. Daar heb ik dan een aardig stel bij elkaar. Twee uit Parijs, een uit Dinant, drie uit Leeds, van wie een uit een gehuchtje bij Liverpool."

„Wat denkt u met den man te doen?"

„Gaaf je weinig aan. Ik maak er twee duizend van. Een vliegofficier is altijd geschikt voor chauffeur. De mijne ben ik juist kwijt geraakt, omdat hij zich te veel met mijn zaken bemoeide. Twee duizend genoeg?"

„Het is goed. Kunnen we de helft vooruit krijgen?"

„Doe geen dwaze vragen. Ik kan niemand vertrouwen. Wie zegt mij, dat die vrouw werkelijk mooi is? En misschien is die man afschuwelijk leelijk. Ik wil een knappen chauffeur."

„U zult tevreden zijn. We gaan met u mee. Het motorbootje halen we morgen dan meteen op. Hier hebt u alvast de portefeuille van den officier."

Hij gaf het eigendom van Boy over en wierp zijn metgezel een tevreden blik toe. Een paar ton van een diamanthandelaar, die je nog niet in je bezit had, waren in ieder geval minder waard dan twee duizend gulden van den „Temmer".

„Wacht in de gang op me!" beval deze. „Ik kom dadelijk. Zeg die kwajongen, daar buiten de deur, dien Chinees, dat hij mijn chauffeur waarschuwt. En zeg hem, dat de vent voortmaakt met mijn wagen, want ik heb hem maar tijdelijk en hij is zoo lui als een schildpad."

Toen Boy na verscheidene uren geslapen te hebben, wakker werd, moest hij eerst enkele minuten scherp nadenken, om te weten te komen, wat er met hem gebeurd was. Toen hij echter de duisternis om zich heen zag, en de rustige ademhaling van het meisje hoorde, dat dicht tegen hem aan sliep, met haar hoofdje in zijn arm, begreep hij alles weer. Met veel moeite stak hij een lucifer aan en bij het zwakke lichtje ontdekte hij plotseling aan de pols van het meisje een armbandhorloge, dat de kerels vergeten hadden af te nemen. Tot zijn schrik ontdekte hij, dat het bijna tien uur was. De lucifer doofde spoedig uit en korten tijd bleef hij in een somber gepeins verzonken. Hij vermoedde dat het tien uur in den avond was, daar hij wel trek, doch geen bijzonder grooten honger had. Wanneer het tien uur in den morgen zou zijn geweest, dan had hij dit wel eerder gevoeld.

Voorzichtig schoof hij het meisje zoo goed mogelijk met haar hoofd op zijn jas en in het stikkedonker stond hij langzaam op. Na acht lucifers te

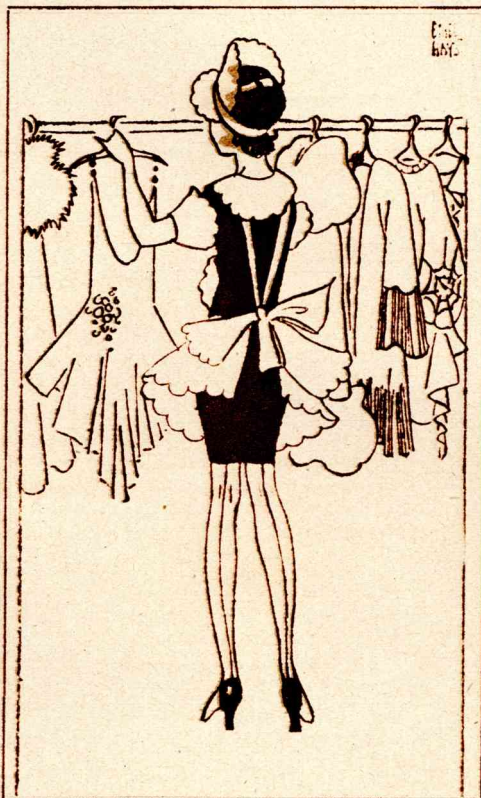
hebben verbrand, begreep hij, dat ontvluchting uitgesloten was. De cel was zuiver rond en bezat geen enkel venstertje. Het plafond was geheel glad, zonder luik. Hoewel hij de grootste moeite deed, kon hij niet eens meer de naden van de toegangsdeur vinden. Slechts uit den stand van het slapende lichaam van het meisje kon hij ongeveer vaststellen, waar de deur moest zijn.

De bodem, de wanden en de zoldering, welke hij juist kon aanraken, waren zeer vochtig. Zelfs viel af en toe een dikke druppel ijskoud water naar beneden met een korten, scherp tik. Verder was er geen enkel geluid van buitenaf, hetgeen Boy niet verwonderde, daar hij vroeger reeds had bemerkt, dat de wanden van de vesting zeer dik en solide waren gebouwd. Toen hij zich nogmaals de luxe van een lucifer veroorloofde, om weer zoo goed en zoo kwaad als het ging te gaan zitten, zag hij dat zijn metgezellin ontwaakt was en hem droevig glimlachend aanstaarde.

„Het is al tien uur!" zei ze zacht, na peinzend op het horloge te hebben gekeken. „Ik vrees, luitenant, dat vader en moeder nog steeds naar mij zullen zoeken."

Hij probeerde haar gerust te stellen, doch het viel hem niet mee. Langzaam begon hij te begrijpen, dat de woorden van de kerels wel eens waarheid zouden kunnen bevatten.... Dat men hen beiden daar zou laten liggen.... in de koude en het vocht, zonder eten of drinken, om langzaam heel langzaam weg te kwijnen.... O.... die monsters!! Die schoften!! En dat in dezen tijd op zoo'n rustig Zuiderzee-plaatsje, waar de menschen al dagen lang uit hun gewonen doen waren, als er eens een hond een poot brak. Het was om gek te worden.... Dol! En dan te denken, dat dat meisje, die jonge, onschuldige vrouw, op een dergelijke manier gefolterd werd, langzaam aan gepijnigd werd, om misschien hier in dit krot, afgesloten van de buitenwereld te sterven, den hongerdood... zonder eenig voedsel of hulp. Zoo, geraffineerd te worden afgemaakt, langzaam aan kapot, in den bloei van haar jeugd, als een mooie, bijna rijpe perzik, afgerukt van den tak, om te sterven in

Fanny Flapuit zegt:

Een vrouw is gelukkiger naarmate ze meer
kleuren heeft om uit te laten

het stof, zonder schaduw of lafenis.... O God.... alleen die gedachte!!

No. 4

En in zijn angst en zijn groot, innig medelijden vergat hij zijn eigen toestand, zijn jeugd, zijn toekomst, zijn familie, kortom alles....

Doch in ieder geval wilde hij nog niet wanhopen.

„Uw ouders zullen ongetwijfeld de politie waarschuwen!" zei hij vol hoop. „Misschien zijn we over een uur vrij. Hebt u toch vooral vertrouwen; wanneer u gaat twijfelen, zult u geen enkele minuut meer rust hebben."

„Ik ben vol vertrouwen!" antwoordde ze met haar lieve stem. „Maar denkt u, dat we ons niet zelf kunnen bevrijden?"

„Ik heb eens rondgeneusd," zei hij spijtig. „Doch daar is geen kans op. Er is geen raampje, geen luikje, niets. En mijn zakmes hebben zij gestolen."

„Dus zal er niets anders overblijven, dan dat we afwachten....?"

„Ik vrees er voor!" gaf hij ten antwoord. „Maar ik heb zoo'n idee, dat we de heeren wel spoedig terug zien komen, ondanks hun dreigementen. En ik zweer u, dat ik...."

„Wat?" vroeg zij hoopvol, toen hij plotseling zweeg.

„Dat ik desnoods ten koste van alles zal zorgen dat u uit dit hol verlost wordt. Ik kan het niet verdragen, dat een tenger wezentje als u hier zal wegwijnen van angst en verdriet."

Zij greep zijn handen en drukte ze even. „Maar we blijven bij elkaar, luitenant. Wanneer ik uit dit ellendige hol verlost word, op welke manier dan ook, volgt u mij. Ik zou gek worden, als ik wist, dat u hier alleen in het donker werd opgesloten, afgezonderd van de buitenwereld."

„We zullen hopen...." fluisterde hij, met een plotse'ing bang vermoeden.

Niet veel later schrokken zij beiden op door verwijderde voetstappen. Men morrelde aan de celdeur en Boy voelde plotseling zijn bloed sneller door zijn aderen stroomen. Was hier hun beider redding.... of....?

Evenals 's-middags werden hun angstige oogen hel verblind door electrisch licht, en onmiddellijk klonk een krachtige stem: „Handen op.... dadelijk!"

Boy aarzelde, doch wijs en verstandig duurde die aarzeling niet lang.

„En nu drie meter van elkaar af!"

Hij ging iets opzij en zag een nieuwe uitdrukking van angst in haar oogen komen. Hij knikte haar even toe en wachtte. Langzaam wendden zijn oogen aan den witten lichtbundel en tenslotte ontdekte hij de twee mannen, die hen hier gebracht hadden en een vreemdeling. Deze was in een lange jas gehuld en had een groote, platte reispet over de oogen getrokken. Enkele bevelende woorden, eenigszins met een vreemd accent uitgesproken, kwamen van zijn lippen.

Deze man scheen nu heer en meester te zijn, want de twee metgezellen hielden zich iets achteraf. De grootste richtte een revolver op de beide slachtoffers, terwijl de ander de zaklantaarn vasthield. Er was een vrij lange pauze, waarin de lange vreemdeling hen om beurten heftig geïnteresseerd fixeerde. Tenslotte wendden zijn beschaduwde oogen zich van Boy af en bleven zij verscheidene verschrikkelijke seconden op het meisje gericht.

Met zijn armen in de hoogte, zoodat hij juist het natte plafond met de vingertoppen raakte, voelde de jonge luitenant zich geheel overgeleverd aan de blikken van zijn drie belagers. Nog even dacht hij aan een succesvolle overmeestering der kerels, doch dit plannetje liet hij varen, daar het onuitvoerbaar was.

De magere vreemdeling wenkte met een achteloos gebaar den man met de revolver en deze ging naast hem staan. Onwillekeurig liet hij zijn hand zakken.

„Doe de deur open!" klonk de stem van den „Temmer".

De zware deur werd onhoorbaar geopend.

En tot het meisje zei hij luid, met iets krakends in zijn stem:

„Van nu af ben je in mijn dienst. Probeer me niet tegen te werken, want je toestand zou des te erger worden.”

Boy liet zijn handen zakken en was met een sprong bij het meisje. De man met de revolver hief zijn hand op en een daverende knal klonk in het kleine vertrekje, dadelijk gevolgd door een hevigen gil van het meisje. Hoewel de man recht omhoog had geschoten, zoodat de kogel verpletterd was tegen het cement van het plafond, was er onmiddellijk een hevig tumult. De „Temmer”, die voor enkele seconden zijn irriterende doch volkomen kalmte kwijt was, daar hij zelf geschrokken was door het schot naast hem, was met enkele sprongen voor de beide jongelui, en scheidde hen met een krachtigen slag van zijn lange armen. Het licht van de lantaarn zwenkte snel door de cel, daar de derde man op Boy toesnelde. Deze had slechts oogen voor zijn medegevangene en liep zodoende een gemeenen schop in de zijde op, zoodat hij wankelde en viel. Enkele seconden bleef hij verdoofd liggen.

„Sluit de deur!” schreeuwde de „Temmer”, bang dat zijn prooi hem zou ontgaan, want met een hevigen ruk was het meisje neergedoken en in de schaduw achter den lichtkring verdwenen. Onderwijl kwam Boy weer bij en eerst nog wat suf, slaagde hij er in op te springen. De man met den revolver, die vlak voor hem stond, ontving een hevigen slag van hem op het hoofd, zoodat hij met een wilden zwaai voorover tuimelde. Boy deed snel een sprong naar het vallende wapen, doch dit kletterde op het cement in de schaduw.

„De deur!” vloekte de „Temmer” weer. „Waar is die verwenschte vrouw?”

Door deze woorden begreep Boy plots, dat het meisje ten minste voor het oogenblik in veiligheid was. De lichtstraal zwaaide zoo wild heen en weer, dat hij slechts met moeite de geopende deur zag. Hij wilde juist op den man met de lantaarn aanvliegen, toen een triomfkreet van den mageren vreemdeling, die snel naar de zwarte deuropening was geloopt, hem ontsteld deed aarzelen. Het licht viel met breede bundels over zijn donkere figuur, die zich snel bukte over iets wits.

„Pas op!” gilte Boy ontzet. Hij zag hoe een lange arm naar een achterzak ging en een doffe browning te voorschijn bracht. Dadelijk kwam er leven in de witte massa en het meisje dook met een angstkreet onder den arm door in Boy's richting.

„Schiet die vent dan neer, uilskuiken!” vloekte de „Temmer”, zich snel omwendende. Doch de man met de revolver lag roerloos op den grond. Boy's vuisten waren nog niet verslapt.

De jonge man snelde op het meisje toe en zonder iets te zeggen, duwde hij haar krachtig door de deuropening in de gang. Dan, met een kreet van woede, sprong hij op den „Temmer” af. Doch deze kreeg hulp van den man met de lantaarn. In een ondeelbaar oogenblik dacht Boy aan zijn kans. Wanneer hij het meisje zou volgen, nu meteen, dan hadden zij de meeste kans op hun vrijheid. Hij wierp een snellen blik achter zich.... en zag het meisje met groote angstoogen vlak achter zich staan.

„Vlucht dan, in 's hemelsnaam!” reip hij schor, niet begrijpend haar talmen. In een oogwenk was zij naast hem. Juist richtte de „Temmer” zijn wapen....

Boy voelde al zijn kracht van een jong, gezond man terugkomen. Hij herinnerde zich een vechtrucje en aarzelde niet. De man met de lantaarn, welker licht geen meter van hem af zijn oogen verblindde, was vlak bij hem. Hij rekte zich uit, haalde diep adem, en liet zich plotseling vallen, zoodat zijn beenen met kracht vooruit schoten en den man in den buik troffen. Met een akeligen kreet viel hij met een doffen slag achterover.... De lantaarn ontglipte aan zijn vingers en meteen was alom duisternis.

„Hond....!” brulde de „Temmer”, verbouweerd door dezen tegenslag. „Ik zal je krijgen!” Er flitste een gloeiende vuurstraal uit de duisternis en een tweede schot donderde door de ruimte, wegechoënd in de stille gang.

„Boy....!” kreet het meisje, en in haar doodelijken angst om hem riep zij hem voor het eerst bij zijn voornaam.

„Achteruit.... de gang in!” hijgde hij. Opnieuw

Scherven

*Welgemoed en weltevreden.
Spichtig plechtje op den rug.
Ging ze 'smorgens naar haar dienstje.
Prompt op tijd en kwiek en plug.
In 't klein-burgerlijke straatje
Had men haar al afgewacht,
Waar ze voor het eerst zou dienen.
't Schortje had ze meegebracht!*

*Met een dom verlegen lachje
Kwam ze binnen in de gang:
„Achterom!” werd er geroepen.
En dat maakte haar wat bang!
Langs verdoemde kiezesteentjes
Sloop ze schichtig langs den muur
Achterom, naar 't keukendeurtje.
Bij de kleine rommelschuur.*

*Zwijgend stond ze in de keuken.
Tot mevrouw iets vriend'lijks zei.
En haar dagelijksche plichtjes
Aan liet rukken op een rij!
En ze knikte en ze lachte:
„Ja, mevrouw, dat zal wel gaan.
„Ik kan ook al ruiten zeemen,
„k Durf best op de trap te staan!”*

*Met een opgewonden blijheid
Ging ze boven aan den slag.
d'Eerste groote taak beginnen
Van haar eersten grooten dag!
En ze ging heel zachtjes zingen
Van voldoening en geluk....
Bij d'r tweede feestcoupletje
Brak ze de lampet-kan stuk!*

*Als een hulpeloze stumper
Liep ze met de scherven rond.
En ze paste hulpbehoevend.
Neergedoken op den grond.
Zachtjes is ze toen gaan schreien.
Eenzaam boven aan de trap.
Bang voor al de vreemde menschen
En hun naderenden stap!*

*In haar later zorg'lijk leven,
In d'r roezig huisgezin,
Heeft ze op den duur begrepen
't Lesje van haar eerst begin:
Dat zoo vaak in blijde dagen.
Als de vreugde even licht,
Iets ons lied komt onderbreken.
En 't geluk in scherven ligt!!*

(Nadruk verboden)

KROES.

daverde een schot. Met een scherp gefluit gierde de kogel langs hen, schampend de muur. Beide schoten, in het wilde weg afgevuurd, hadden geen doel getroffen, doch door de aarzeling van het meisje had de „Temmer” een voorsprong. Hij rukte een zaklantaarn uit zijn binnenzak, en meteen was de ruimte bij de deur weer fel verlicht. Het meisje gaf een gil van angst.

Boy zoog zijn longen vol en bukte zich. Hij nam haar met een forschen greep in zijn armen en schoot naar voren. Onmiddellijk volgde het lichtschijnsel, zoodat hij plotseling voor zich een tweede deur ontwaarde. Met een kreet van schrik keerde hij zich om, liet het meisje zakken, en wachtte even.

„Handen op, of de kogel!” kraste de stem van den vervolger. Een scherpe pijn deed Boy even de oogen sluiten, het witte licht verlamde de oogspieren. Hij stak de armen omhoog.... Alles was uit. Achter zich een deur.... voor zich een zaklantaarn en een nog rookende revolver.... En achter zich het meisje.... voor wie hij gevochten had, voor wie hij, nu tevergeefs, twee kerels had neergeslagen....

„Blijf doodstil staan!,” sprak de stem met het vreemde dialect. „Eén beweging en ik schiet je neer....”

Boy stond doodstil, plotseling was hij op zijn hoede voor iets nieuws, iets vreemds. Hij voelde hoe het meisje zich als een slang achter zijn rug in de hoogte schoof en hem even op den rug tikte. Zijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen... Plotseling voelde hij een krachtigen greep.... en

het volgende oogenblik stond hij met den rug dicht tegen de deur. Doch het meisje was nu voor hem en drukte zich dicht tegen hem aan, zoodat zijn kin op haar haar rustte.

En hij begreep alles. Zij moest het plan van de drie mannen doorzien hebben. Haar instinct van vrouw had haar verteld, wat de bedoelingen van het drietal met haar waren geweest. Zij had gevoeld, dat alles om haar draaide en dat de vreemdeling haar wilde meenemen.... Men zou Boy van haar scheiden en hem desnoods neerschieten. Doch zij mocht niet gewond worden.... haar leven was hun geld waard. En met dat zelfde fijne, vrouwelijke instinct had zij vermoed, wat de vreemdeling voor een soort man was; had zij begrepen, dat hier van afpersing of zoo iets dergelijks geen sprake meer kon zijn; dat men haar wilde, haar zélf....

Boy voelde zijn bloed stilstaan en een groot ontzag voor den moed van deze jonge vrouw overweldigde hem. Zij had hem achter zich geplaatst, zoodat hij nu beschermd was door haar lichaam. Haar lichaam, dat nu geld waard was.... Hij begreep die handeling onmiddellijk. De kerel zou hem nu niets kunnen doen, zonder haar lichaam te treffen. En dit zou hij wel laten....

Hij moest snel handelen, nu. Aan het even zakken van de lantaarn meende hij te zien, dat de vreemdeling zelf ook verbaasd was. Het witte licht bescheen nu het witte, hijgende figuurtje van het meisje als een makkelijk doelwit.

„Duivelsche vrouw!” vloekte de „Temmer”, zwaar ademhalend. Alles was zoo gauw en zoo ruw gegaan, dat hij van opwindning stond te hijgen. Hij hief zijn hand op, en haalde de trekker over. Plotseling begreep hij, dat de deur versperd was, waar hij zelf door moest, om uit dezen onderzeeschen kerker te komen.

„Gaat naast elkaar tegen den wand, naast die deur staan!” beval hij, en zijn stem kraakte dreigend.

„Nooit!” zei het meisje. Boy schrok van de kalmte, waarmee zij dit woordje uitstiet. Hij voelde, hoe zij langzaam adem haalde, met groote teugen.

„Voor de laatste maal....” klonk het onverbiddelijk.

De doffe browning verscheen nu geheel in den lichtkring. Langzaam klauwde zich de lange, gele vinger om den trekker....

„Schiet maar, hondsvot!” dreigde de jonge vrouw. „Schiet ons maar neer, als een paar honden. Liever dood, dan in jouw macht!”

„Slang!” brulde de man. Hij wierp zijn lantaarn neer, welke op den gangbodem terecht kwam, doch door een wonder bleef branden, en stortte zich met duivelsche woede op het witte, ranke figuurtje, dat nu slechts matig belicht werd. Boy voelde, hoe het meisje opsprong en zonder zelf iets te kunnen doen in die vreeselijke minuut, zag hij hoe twee lange armen zich om haar middel sloten, haar hoog ophieven en vervolgens neerkwaken. Hij voelde een steek in zijn hart en met opgeheven handen stond hij te staren, vóór zich, op den vochtigen bodem. De man was gestruikeld en op het koude cement worstelde hij, in het schemerdonker. Boy zag even het gezicht van het meisje, dat geen angst meer verried. Zij scheen over haar schrik heen en sloeg als een razende, waar zij maar raken kon. Toen zij met een goedgemikten slag op zijn oogen den „Temmer” even deed duizelen, kwam Boy haar pas te hulp. Hij trok haar krachtig in zijn armen en hijgde vol bewondering, doch dringend:

„Probeer de deur open te krijgen.... ik zal den kerel onder houden. Pas op.... hij schiet!”

Hij sprong voor haar hijgend lichaam en voelde de luchtdruk van den kogel in zijn gelaat. De donderende knal maakte de vloeken van den schutter onverstaanbaar. Ook deze kogel miste als door een teeken der voorzienigheid.

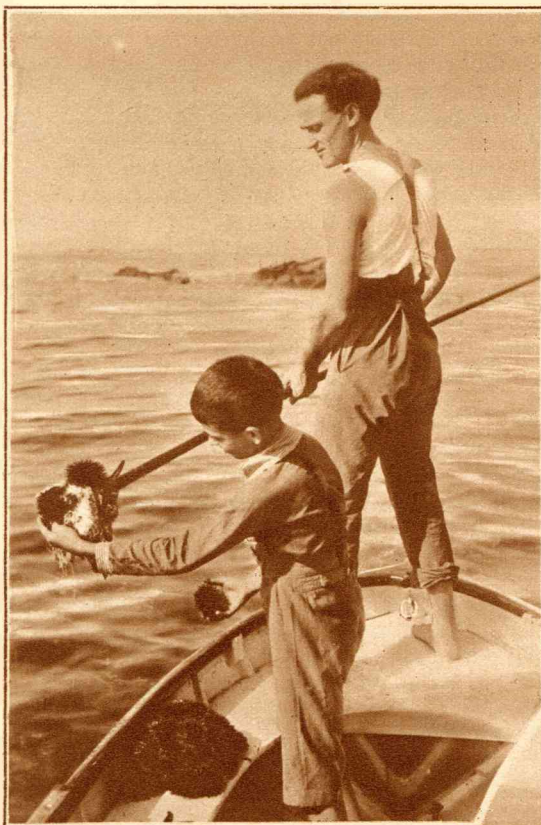
Plotseling voelde Boy een koude windvlaag. Hij keerde zich snel om en schrok. Daar was een donkere ruimte in den zijwand, vlak bij de deur. Nu pas ontdekte hij een klein, vierkant luikje, dicht bij den grond. Het luikje moest open zijn gegaan, tijdens de worsteling van den kerel met het moedige meisje. Zij scheen dit gezien te hebben....

Er was een klein kastje met een knop. Eén ruk aan dien knop van haar kleine, doch krachtige hand, en een geheime deur had zich geopend. Een wel is waar smalle en lage deur, doch groot genoeg om hen door te laten.

(Wordt voortgezet)

Een Praatje met Plaatjes over Visschen

Men kan het visschen beschouwen als een sport of als een tak van industrie. De visch-sport beperkt zich in hoofdzaak tot het hengelen, maar telt dan ook zeer veel beoefenaars en liefhebbers, die er gaarne vele ongemakken voor over hebben om aan hun hartstocht, want een ware hengelaar is zijn

Bij het verschalken van zee-egels wordt gebruik gemaakt van een harpoen, die door de hand geworpen wordt. Deze harpoenist weet er eenige tegelijk boven te halen.

*

Hieronder: Een zeer schilderachtige foto, die den terugkeer in een maannacht weergeeft van een sprotvisscher op de Zuiderzee.

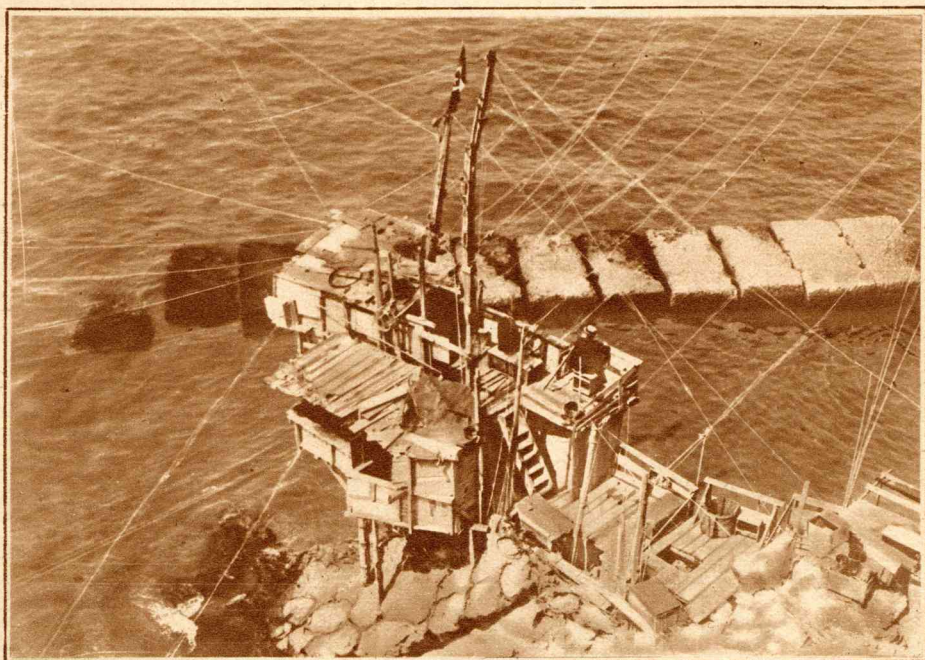
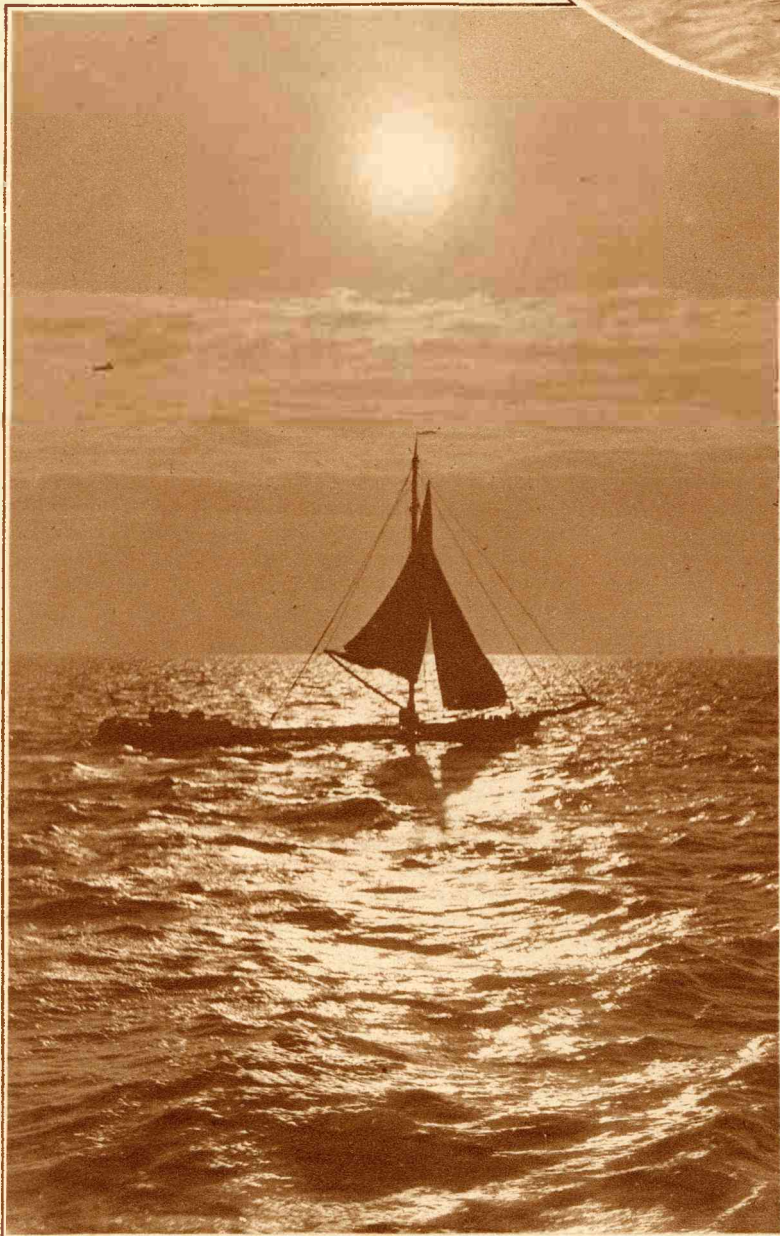
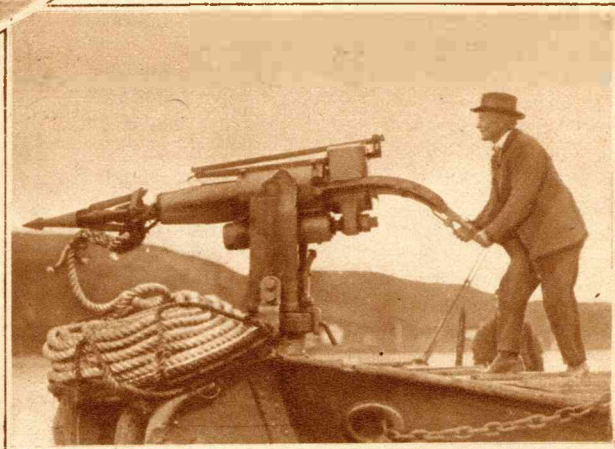
Hier ziet ge drie Indianen bezig met de vischvangst, waarbij ze nog op dezelfde manier als hun ongeciviliseerde voorvaders gebruik maken van lange met weerhaken voorziene stangen, die ze met ongelooflijke handigheid hanteeren, om er de vette zalmen mee te harpoeneeren

liefhebberij in den regel met hart en ziel toegedaan, te kunnen voldoen, als daar zijn de opoffering van hun nachtrust, een urenlange schier onbewogen oplettendheid, kou en nattigheid, al zorgt in vele gevallen de aanwezigheid van een ander soort nattigheid voor de innendige warmte. Maar dat alles telt een ras-visscher niet.

Om zwaardvisschen te vangen, maakt men gebruik van een lans, die vanaf den boeg geworpen wordt, althans zoo doen het deze visschers in de straat van Messina.

☆

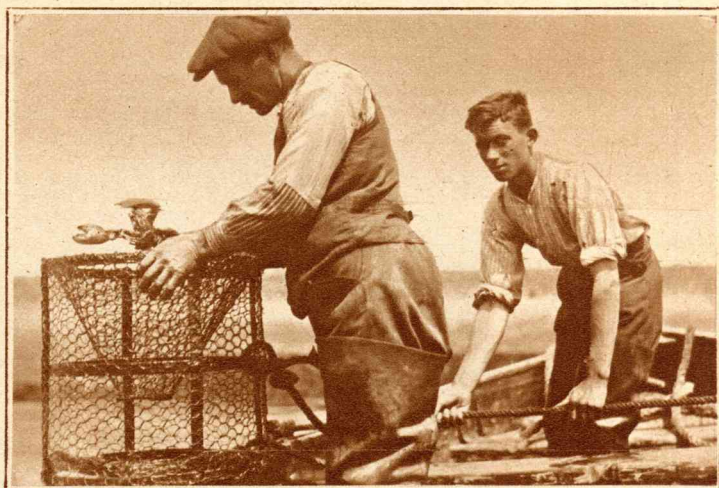
Hiernaast rechts: Een walvischvaarder is uitgerust met een harpoen-kanon, waarmee dit vervaarlijk wapen naar de vischjes geschoten wordt. Natuurlijk is het "vischsnoer" van een deugdelijke kwaliteit.

Aan de Ligurische kust bevinden zich visschershutten, van waaruit een menigte draden gespannen zijn, waaraan de angels bevestigd zijn, welke dan op elken gewenschten afstand kunnen worden uitgezet. Een enkele persoon is dan voldoende, om een groot aantal dezer uitzetposten te overzien.

Haringen worden bij heele scholen tegelijk met sleepnetten gevangen, om dan aanstonds na den terugkeer der loggers verder bewerkt te worden.

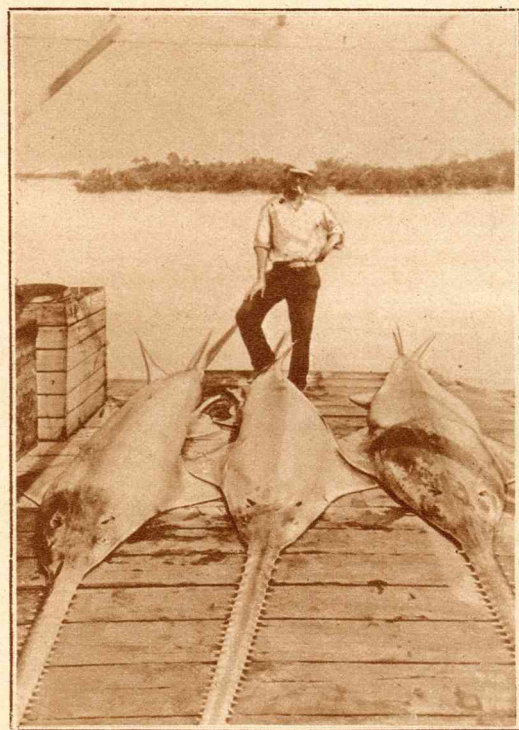

Met een ijzeren korf heeft deze kreeften-visscher zoo juist een flinken visch buitgemaakt.

De krabbenvisscher rijdt te paard langs de kust, het net achter zich voorttrekkende

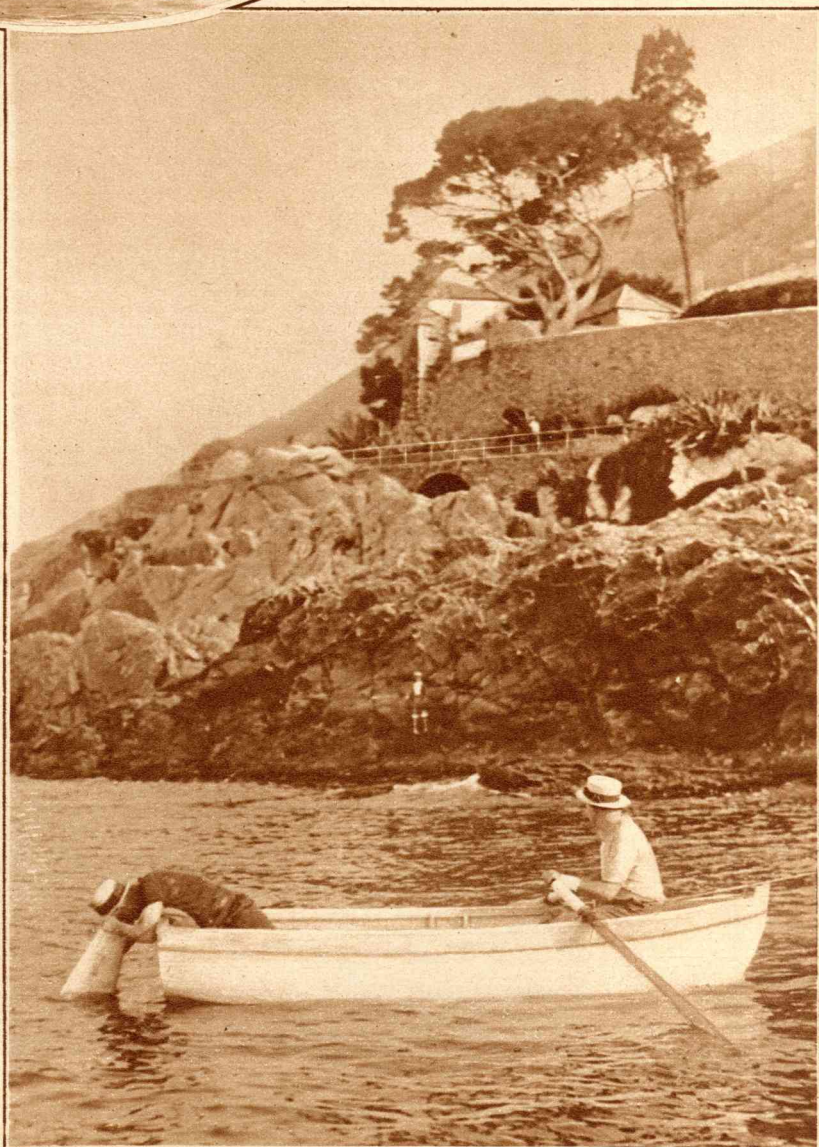
ook al wordt zijn engelgeduld niet altijd met een flinken buit beloond. Maar heel iets anders is de vischvangst als bedrijf, waarbij gansche steden en dorpen zeer nauw betrokken zijn en met welk vak tienduizenden hun brood verdienen. Hoevele gezinnen worden niet onderhouden door het uitbaren van die stoere zeelui, die onverschrokken de gevaren der zee trotseeren gaan. Die meken, ja soms

Onlangs gelukte het dezen Amerikaanschen visscher, op één dag drie reusachtige zaagvisschen te vangen, hierboven afgebeeld.

De oesterteelt in Zeeland vereischt heel wat zorg. We zien hier twee Zeeuwsche schoonen met haar kameraad bezig de oesterputten te onderhouden en te reinigen.

Poliepen-visschers bezigen een specialen verrekijker, waarmee de poliepen op den zeebodem worden waargenomen, waarna deze dan door middel van een been-lokaas gevangen worden.

maanden lang, uitblijven met achterlating van alles wat hun dierbaar is. Bij storm en noodweer, nacht en ontij, op hoop van zegen. Inderdaad, bij het smakelijk consumeeren van het heerlijk zeebanket denken we er maar zelden aan, in hoe hachelijke omstandigheden en ten koste van hoeveel moeite dikwijls die buit aan zee en rivier ontruikt is en hoeveel vakkennis daartoe dikwijls vereischt is. Op bijgaande foto's nu kunt ge nagaan, op welke wijze verschillende vischsoorten in den regel gevangen worden en welke middelen hierbij al zoo aangewend worden.

Dit kostelijk, landelijk tafereel door de meesterhand van Jan Steen geschilderd, laat dezen geniale „dichter met het penseel” zien op zijn best. Met melk een liefde is hier elke persoon uitgebeeld, welk een humor ook en raken kijk op de verschillende individuen! De

Een Dorpsscène vóór de
NAAR DE SCHILDERIJ VAN JAN STEEN

Scène vóór de Herberg

NAAR DE SCHILDERIJ VAN JAN STEEN

ernst van den doedelzakspeler, op welks tonen het lang niet
jeugdig paar aan het dansen is geraakt, de houding der andere
figuren, de entourage van het landschap, kortom, het geheel is een
tafereel, zooals alleen een Jan Steen ons dat kan laten zien.

Vertrouwen

DOOR
CONST. DE RAYMOND

De beide directeuren van de N. V. „Centrum-bank voor Handel en Industrie”, waren zoo juist gearriveerd in de vergaderzaal van een zustermaatschappij, om met deze een financieele transactie tot stand te brengen, waarvoor ze de noodige contanten hadden meegebracht, geborgen in een actentasch, die een der directeuren, de heer Morville, had gedragen. Bij het ledigen dezer tasch, schrikte laatstgenoemde heer geweldig; bij het doorzoeken der verschillende paperassen vond hij slechts de drie rollen goudstukken, doch het pakket bankbiljetten, vertegenwoordigende eenige duizenden guldens, vond hij niet.

„Hoe is dit mogelijk?” vroeg zijn collega, de heer Sanderman, „zoek nog eens goed... verloren kun je het onmogelijk hebben.”

„Nee, dat zeker niet... ik moet het op kantoor op mijn bureau hebben laten liggen.”

„’k Hoop, dat je vermoeden onjuist is,” sprak de heer Sanderman, „want, neem me niet kwalijk, dat is niet precies een geschikte plaats voor een dergelijke groote waarde.”

„Nee, daarin heb je gelijk,” was het antwoord van den heer Morville, terwijl hij nogmaals alles doorzocht, „maar ik vrees toch, dat het zóó moet hebben plaats gevonden... want ik herinner me nu, dat ik de tasch weer heb uitgepakt, om de zware goudrollen heel onderin te krijgen... en daarna zal ik alleen de schriftelijke bescheiden hebben ingepakt, doch het pakket bankpapier over het hoofd gezien hebben... zoodat het op mijn bureau is blijven liggen.”

„En heb je je kamer afgesloten?”

„Nee, dat heb ’k niet!... Want er was een smid bezig den haard te herstellen... en als die gereed was, moest de kamer een zoogenaamde groote beurt hebben, de schoonmaakster zou als zij klaar was, sluiten, en den sleutel bij den concierge brengen.”

„Smid! Schoonmaakster!” zei de heer Sanderman, sarcastisch lachend, „nu, dan begrijp je toch wel, dat het geld verdwenen is... Dat is een vermaledijde strop, waarde heer!... ’n Klein verzuim, dat evenwel groote, funeste gevolgen na zich zal slepen.”

„Kom, kom!” zei de heer Morville, die omtrent eerlijkeheidsbegrippen een menschlievender standpunt innam, „dat wil er bij mij nog niet in... Die schoonmaakster althans heb ik nooit op ’n oneerlijkheid betrapt... ’k heb wel eens meer een of ander vergeten maar steeds bleef het daar waar ik het had achtergelaten.”

„’n Kleinigheid, jawel, dat is mogelijk, maar zoo’n groot bedrag als in dit geval, doet iemand zijn eerlijkheid vergeten... Trouwens — kun je tegenwoordig nog wel iemand vertrouwen? Nee, mijnheer!... Je personeel, noch je vrienden, noch je familie... zelfs je broer en je vrouw niet! Niemand!”

Op het gebied van vertrouwen was het contrast tusschen beide directeuren zeer groot, de heer Morville was juist van tegenovergesteld gevoelen. Zijn meening was, dat de menschen, over het algemeen, elkander onderling te veel wantrouwen; als vanzelfsprekend veronderstelt ieder in den ander steeds oneerlijkheid. Wanneer men van iemand echter vertrouwen verwacht, moet men beginnen vertrouwen te schenken. Ieder zal, wanneer hij bemerkt, dat hij vertrouwd wordt, zich beijveren dit vertrouwen steeds waardig te blijven, alles in het werk stellen dien goeden

OP HET CARNAVAL-BAL

kan het leutig, zelfs dol toegaan: vooral wanneer de gemaskerden dooreenwriemelen ineen waaert van serpentines, en ontelbare ballons in allerlei kleuren en grootten door de versierde zaal zwenen

dunk omtrent zijn eerlijkheid niet te verzwakken.

„De wereld is slecht!” — „Nee, de menschen zijn zoo,” wordt meestal correctief herhaald. Dit gezegde moge au fond veel waarheid bevatten, in zijn algemeenheid is het onjuist. Er zijn uitzonderingen. Wel degelijk zijn er — gelukkig — nog heel veel eerlijke menschen.

Intusschen had het er veel van, dat de heer Sanderman ditmaal in het gelijk gesteld zou worden, want na terugkeer op het kantoor en informatie bij den concierge, bleek, dat de smid was heengegaan en de schoonmaakster na het sluiten der kamer den sleutel had ingeleverd, zonder dat een hunner zich omtrent het vinden van het pakket had uitgelaten. En na gezamenlijk onderzoek in de kamer was het noch op het bureau, noch ergens anders in het vertrek meer te vinden.

„Zooals ik had voorspeld,” verklaarde de heer Sanderman, „die eerlijkheid van sommige menschen blijft beperkt tot het laten liggen van nietigheden... kunnen ze een gróóten slag slaan, weten ze het oogenblik te benutten... dat is hier weer bewezen! Zullen we nu eindelijk de politie opbellen, of soms nóg niet?” vroeg hij ten slotte met vlijmend sarcasme.

„Nee, nee, laten we...” aarzelde zijn mededirecteur, „we zullen eerst verder onderzoeken... Ik geloof nog niet aan diefstal.”

Vlug geïnformeerd naar de adressen Smid en schoonmaakster, en toen in razend tempo naar de woningen. Smid niet thuis, was op karwei elders. Ook daarheen; de man bleek niets af te weten van een pakket. Directeur Sanderman werd steeds nerveuzer, nu er nog altijd van de vermissing geen

kennis werd gegeven aan de politie.

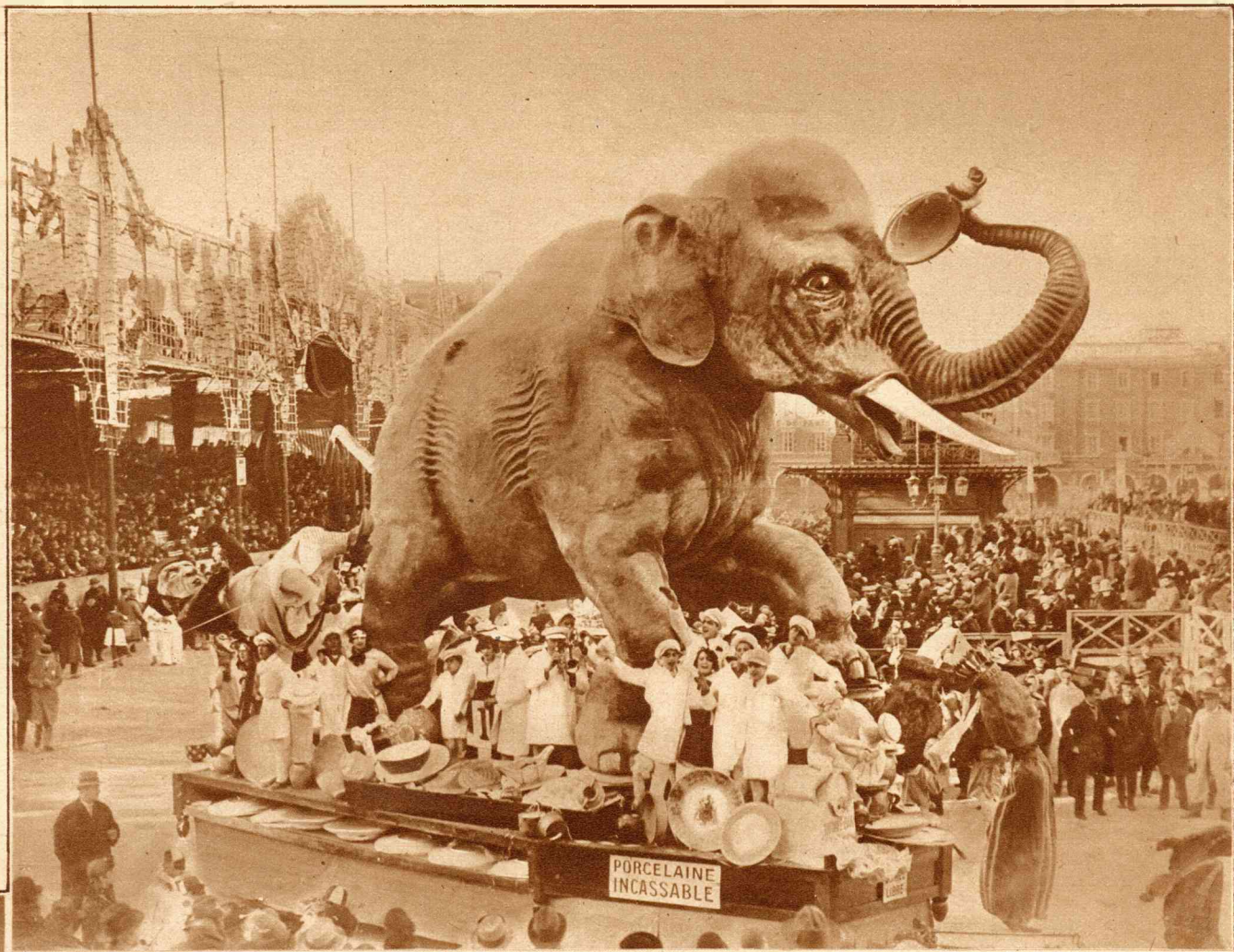
De schoonmaakster was thuis, stond in de grootste opwinding de directeuren te woord. Ze beefde van het hoofd tot de voeten, kon schier geen woord uitbrengen. Had ze iets te verbergen, iets gedaan waarvoor ze bevreesd was, dat het was uitgekomen? Het bleek echter, dat ze den sleutel aan het bord had gehangen zonder den concierge er in te kennen. Zij had hem niets kunnen meedeelen, daar de man niet aanwezig bleek, hij was uitgegaan. En zij popelde om weg te komen, daar haar zoon thuis ziek en onverzorgd was.

„Maar het geld?” viel de directeur Sanderman ongeduldig in, „heb je dat niet gezien?”

„Het geld?” herhaalde de vrouw afwezig.

„Ja het geld!... Het pak bankbiljetten!” snauwde de heer Sanderman.

Natuurlijk had ze dat, verklaarde ze hoogsteenvoudig, zij had het den concierge willen overhandigen als hij thuis was geweest, maar omdat

HET CARNAVAL IN NICE

is steeds een der grootste attracties van de Riviera in dezen tijd. De maskerade-optochten mogen zich altijd in een ontzaglijke belangstelling verheugen, dank zij de vele origineele en bizarre tableaux, die zich in de stoeten voortbewegen. Een magen van geweldigen omvang is wel deze, waarop een reusachtige olifant staat te steigeren.

ze niet langer durfde te wachten wegens de ongerustheid over haar zieken zoon, was ze weer naar boven gegaan en had, op de directiekamer gekomen, het pakket in de la van de groote tafel geborgen. Zij had zoo gauw mogelijk weer naar het kantoor willen gaan, om dit den concierge te willen melden.

Vliegensvlug ging het weer terug. In de aangegeven tafellade lag het pakket, nog omwonden met hetzelfde stukje touw, dat er door den heer Morville was omgedaan. Het bleek ongeschonden, er mankeerde niets.

De heer Sanderman vond het vrij zot, dat zijn mede-directeur die schoonmaakster een flinke fooi deed toekomen.

TIJDENS HET DEMASQUÉ

Uit de gelaatstreken van den domino mag men wel opmerken, dat hij zeker is, niet gedisillusionneerd te worden, wanneer het masker van zijn dame haar oogen zal hebben ontdekt.

NA HET DEMASQUÉ

In een uiterst moeilijk geval verkeert deze cavalier, die na het démasqué niet weet, naar welk van beide schoone dames hij zijn blikken richten moet. Hij kan in waarheid zeggen „Entreces deux mon coeur balance”.

De Carrière van Maud Ferguson

DOOR COR HERMUS

Op 'n goeden dag was Maud Ferguson met haar moeder naar New York getrokken. Iedereen had 't 'n roekeloze dwaasheid gevonden en was er van overtuigd, dat ze binnen een paar maanden weer terug zouden komen, of ten onder zouden gaan in 't genadeloos rumoer der overbevolkte stad, 'n stad die bovendien nog de faam had van schaamteloze lichtzinnigheid en goddeloosheid.

Niemand begreep wat Maud daar ginds wilde gaan uitvoeren. Ook Will Robertson niet, die moeder en dochter naar den trein bracht en het schamel bundeltje droeg, dat al hun hebben en houwen bevatte. Toen de trein vertrok en Maud Will's verdrietige, vochtige oogen zag, werd 't haar toch wel wat benauwd om 't hart.

Ze zou hem nu wel iets heel hartelijks willen zeggen, maar ze wist niet precies wat en de trein wachtte niet tot ze iets gevonden had, maar zette zich langzaam in beweging.... Will stond daar zoo alleen en verlaten op 't kleine, stille peronnetje en nam zijn breed-gerande hoed af en Maud wuifde heel lang met haar bonten halsdoek, die als 'n kleurige wimpel uitwoei in de klare, zonnige lucht. Ze wuifde tot 'n bocht in den weg hem aan haar oogen onttrok.... Ze voelde hoe hij daar nog staan zou, wanneer nog slechts een ijle, witte rooksluier in de verte zichtbaar zou zijn.... Ze ging stilletjes bij haar moeder zitten, dieschreide. Ze zat wel 'n half uur lang roerloos en zwijgend en dat wilde heel wat zeggen voor Maud Ferguson.

Waarom Maud en haar ziekelijke moeder naar New York gingen?

Dat kwam zóó.

Maud's vader was pas gestorven. Dat was eigenlijk zoo heel erg niet, want goed beschouwd was hij nooit 'n vader geweest en evenmin 'n behoorlijke man voor zijn vrouw. Hij was diep in zijn hart niet zoo heel kwaad, maar 'n zwakkeling en 'n dronkaard. Wanneer hij niet dronken was, bleef er niets van 'm over dan 'n futloze, melancholieke meelzak en als ie gedronken had, gedroeg hij zich als 'n uitzinnige geweldenaar, die alles kort en klein sloeg wat 'm onder de handen kwam. Dat was de laatste twee jaren niet zoo bezwaarlijk, want in 't huisje van de familie Ferguson kon zelfs 'n blind paard geen schade meer doen.

Harry Ferguson, in 't stadje droevig vermaard als „dronken Harry”, was vee-kooper, en dat is voor 'n zwakkeling 'n kwaadaardig beroep. Hij was dagen lang bij den weg en verkeerde tusschen 'n bepaalde categorie van vakgenooten, wien de borrel heel wat nader aan 't hart lag dan de handel in vee. Natuurlijk was de verdienste gering en nog veel geringer het gedeelte, dat moeder Ferguson in haar kromgewerkte handen kreeg. Harry bleef soms dagen lang „voor zaken” onder water en wanneer ie thuis kwam, daverde de kleine woning van z'n gevloek en luisterden de burens meelijdend naar 't smartelijk huilen en angstig gillen van de ongelukkige vrouw Ferguson.

Maud had haar vader nooit gekend als 'n orde-lijk, eenigszins genietbaar mensch en toen hij dan ook op 'n goeden dag, gedragen door kornuiten, die bedenkelijk naar den drank roken, dood werd thuis gebracht, ondervond ze weinig méér ontroering, dan de griezeling om z'n bebloeden kop, die door den harten trap van 'n paard getroffen was.

Bij vaders begrafenis bad ze hartelijk, dat de goede God zijn arme ziel genadig mocht zijn, maar niet minder van harte dankte ze Onzen lieven Heer, dat hij den lastigen dronkaard eindelijk tot zich genomen had.

„Ik zou er me maar niet te veel van aantrekken,” zei ze tot haar moeder. Maar voor die beteekende dronken Harry's dood altijd nog 'n groot verdriet. Er ging bijna geen dag voorbij, dat ze niet 'n oud, verkleurd portret voor den dag haalde, waarop haar man stond afgebeeld, zooals ie er uitzag kort vóór hun huwelijk. 'n Knappe, stoere kerel met vriendelijke oogen, die trouwhartig de wereld in keken, 'n gezicht welks sprekende gelijkenis men vond in het mooie gezichtje van Maud....

De beelderige japon van deze dame is niet, wat ze schijnt; het is een vlag: de banier van de komende wereldtentoonstelling, die in Barcelona de volgende maand geopend wordt — en die banier is hier uitgevoerd in bandweefsel als 'n Spaansche mantilla. Het effect van deze ingewikkelde vlag, waarin Dorothy Burke zich gewikkeld heeft, is rijk genoeg, nietwaar?

Voor Maud beteekende haar moeder niet minder dan 'n heilige en 'n martelares, voor wie ze gaarne haar leven zou gegeven hebben. Ze was er dan ook dikwijls niet ver af geweest het om harentwil te verliezen, wanneer ze vaders harde slagen opving, die eigenlijk voor moeder bestemd waren. Want wanneer Harry zaliger „den duivel in had”, zooals moeder en dochter het noemden, dan spaarde hij evenmin z'n vrouw, als het meubilair en de ruiten.

Toen haar vader stierf, was Maud Ferguson achttien jaar oud en zonder twijfel 'n merkwaardig meisje. De dominé van 't stadje noemde haar wel eens „'n bloem op den mesthoop”, zulks in verband met den désolaten toestand van 't gezin van dronken Harry en deze vergelijking was betrekkelijk juist getroffen.

Vooreerst was Maud bijzonder mooi. Ze was tamelijk groot en slank en hoewel haar lichaam lenig was en vlug, had haar gang en wijze van zich bewegen 'n zekere statigheid. Haar gezichtje was van 'n volmaakt zuiveren vorm, zeer blank, waarin de donkere pracht glansde van 'n paar groote, bruine oogen. Deze oogen waren ernstig en wils-

krachtig, maar konden fonkelen van nauw verholten spotachtigheid en dikwerf hartelijk lachen om een onschuldige scherts of uit louter levensblijheid. Er waren er die kwaad spraken van dit lachende, mooie meisjesgelaat. Maud moest wel 'n zeer oppervlakkig en lichtzinnig schepsel zijn, dat ze bij zooveel misère nog vroolijk kon wezen. Er waren er heel wat, die de mooie dochter van „dronken Harry” uit de hoogte bekeken. Maar die haar kenden, wisten, dat ze 'n eenvoudig, goed meisje was, dat, samen met haar moeder, dapper de ellende van hun armoede droeg. Het kon Maud trouwens bitter weinig schelen wat de menschen van haar dachten of zeiden en ze durfde iedereen vrij en frank in de oogen kijken.

Ze bezat nog heel andere kwaliteiten, dan haar opmerkelijke schoonheid. Ze had 'n sterken wil en hoewel ze er nooit met anderen over sprak, had ze zich vast voorgenomen het harde, moeilijke leven de baas te zullen worden. Ze was allermint van plan bij de inwoners van het kleine, kletsgrage-stadje de hand op te gaan houden en met 'n huilerig gezicht liefdadigheid af te dwingen en evenmin om met 't hoofd in de handen den hongerdood af te wachten. Ze ging, waar ze maar eenigszins de kans schoon zag, haar diensten aanbieden als huisnaaister. Ze begon bij de vrouw van den burgemeester, die 'n verzuurde tante, en bij de gade van den dominé, die 'n goedhartige ziel was. Beide dames hadden haar diensten niet nodig, maar gaven haar de aanbeveling, waar het haar eigenlijk om te doen was en die haar de deuren der aanzienlijke families opende. Ze begreep, dat zonder vasthoudendheid en wilskracht niets in dit leven gelukt en dat men op den weg naar betere omstandigheden slechts geleidelijk vorderen kan.

Ongeveer 'n jaar lang naaiden Maud en haar moeder voor de menschen. Zij leefden zeer rustig en met 'n soberheid, die van armoede niet ver verwijderd was.

Maar intusschen was Maud heelemaal niet van zins haar heele leven japonnen te knutselen voor de vervelende dames van het stadje Greenwood. Ze wist wat ze wilde en wachtte haar kans....

De beide vrouwen hadden maar één vriend: Will. Robertson. Die Will. was de eenige zoon van den rijksten man van de plaats, Tobias Robertson, die eigenaar was van 'n groot warenhuis. Het is begrijpelijk, dat heel wat meisjes en heel wat ouders van meisjes den knappen, jongen

Robertson een zeer begeerenswaardige „partij” achtten. Maar pa Robertson had andere plannen met zijn jongen.

Er waren in Greenwood twee warenhuizen: één van Robertson, algemeen bekend als „The Sun” en één van Silas Beery, niet minder bekend als „The Globe”. De heeren Robertson en Beery hadden al 't mogelijke en onmogelijke gedaan om elkaar dood te concurreren, maar ze waren daarin niet geslaagd. Zoowel de „Sun” als de „Globe” mochten zich in den besten welstand verheugen. Het was algemeen bekend dat de doods vijanden Robertson en Beery schatrijk waren. Toen de heeren er na jaren van overtuigd waren, dat ze elkaar niet tegen den grond konden krijgen, begrepen ze, dat vijandschap weinig productief is en dat men langs wegen van verdraagzaamheid en vriendschap soms merkwaardige resultaten bereiken kan. Ze deden dus, alsof er tusschen de Robertsons en de Beerys nooit ofte nimmer iets gebeurd was, zochten persoonlijk contact met elkaar, wat wonderwel gelukte en sloten vriendschap.

Ten genoegen dezer relaties wisten de liefhebbende

ouders 'n verloving tot stand te brengen tusschen hunne kinderen, zijnde William Robertson en Lilian Beery.

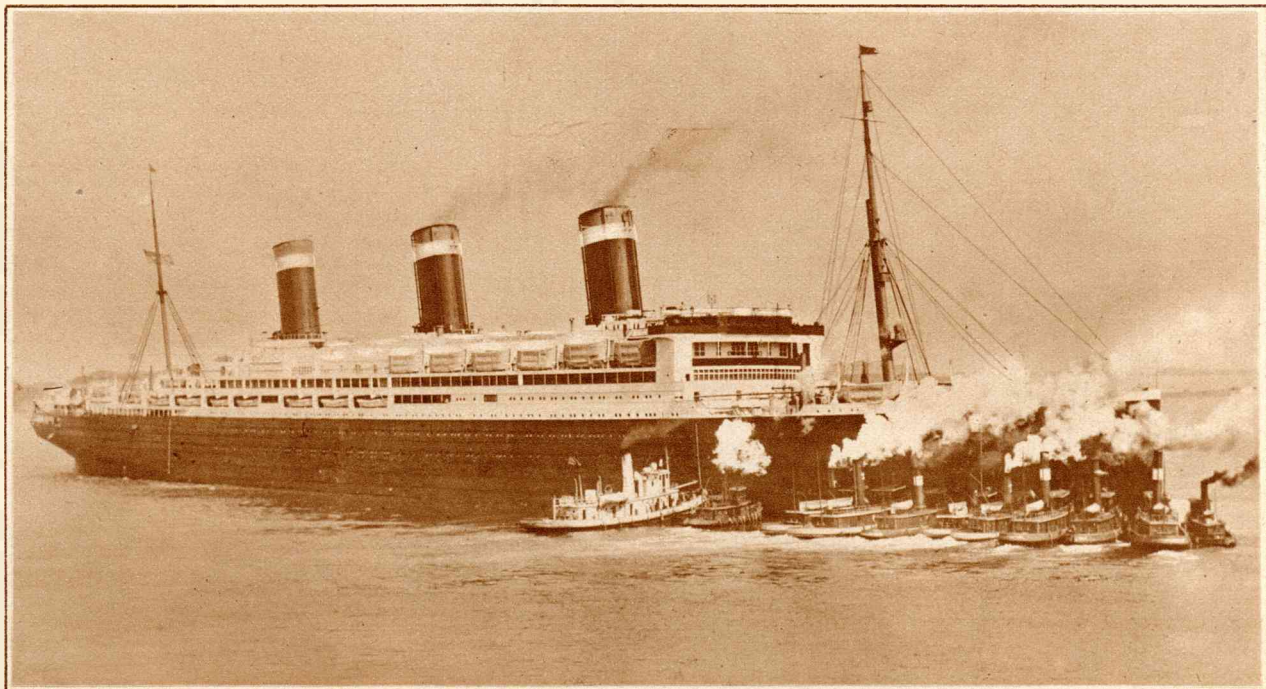
Van den eersten dag dezer verloving hadden er zeer vlotte conferenties plaats tusschen de heeren Robertson en Beery. „Het belang van de kinderen” was 'n prachtige aanloop en 'n fusie tusschen „Sun” en „Globe”, 'n fusie, die zonder twijfel bergen gouds zou opleveren, kwam steeds dichter haar verwezenlijking nabij, tot dat....

Tot dat eensklaps William Robertson zijn verloving met Lilian verbrak, omdat hij, zooals ie het meisje rondweg schreef, van 'n ander hield. Geweldige ontsteltenis bij de heeren Robertson en Beery en aan razernij grenzende opwinding, toen de heeren ontdekten, dat „de andere”, die hier 'n spaak in het wiel stak, niemand anders was dan de dochter van Harry-de-dronkaard-zaliger. De brave ouders waren onmiddellijk klaar met hun conclusie: een minderwaardig, slecht-befaamd en diep-verdorven vrouwspersoon was er door haar verleidingskunsten in geslaagd den jongen Robertson, zoon van den schatrijken warenhuishouder, in haar netten te vangen en die stommeling van 'n William had blijkbaar aan dat lichtzinnige schepsel z'n hoofd verloren.

Voor overreding was de jongen niet vatbaar. Zelfs de omstandigheid, dat de voorgenomen fusie niet tot stand komen zou, scheen geen indruk op hem te maken.

De mooie Maud Ferguson had de reputatie van 'n arm, fatsoenlijk meisje. De families Robertson en Beery zorgden er ijlings voor, dat deze reputatie zich als arm en onfatsoenlijk wijzigde. Het duurde niet lang of er liepen in de kleine, benepen stad de gemeenste lasterpraatjes omtrent Maud en haar moeder. Dat veranderde niets aan den toestand, dat de verloving van den jongen Robertson en Lilian Beery verbroken was en bleef en de fusieplannen van „Sun” en „Globe” geen voortgang hadden en evenmin veranderde het iets aan 't feit, dat William Robertson Maud Ferguson en haar moeder blééf bezoeken.

Het werd 'n publiek schandaal, dat de beide families buiten zichzelf bracht en waar de talrijke vijanden van Robertson en Beery in groeiden. Het kwam zóó ver, dat in 't Victoria-cabaret, de eenige mondaine gelegenheid van Greenwood, 'n spotliedje ten koste der beide warenhuishouders gelanceerd werd, dat 'n paar dagen later overal ijverig gezongen werd. Toevalligerwijze was de jonge Robertson in die dagen op reis voor de zaak, toen Maud Ferguson 'n allerbeminlijkst briefje ontving van den ouden Robertson. Maud was volstrekt niet onkundig van de praatjes, die omtrent haar verspreid waren, maar omdat ze zichzelf niets te verwijten had en heelemaal niet bang

De reuzin van de zee: het Amerikaansche stoomschip Leviathan wordt voor zijn jaarlijksche schoonmaakbeurt door een vloot van sleepbooten in het droogdok gebracht.

was, ging ze den machtigen eigenaar van de „Sun” opzoeken. Ze was volstrekt niet verbaasd, toen ze ook den heer Beery bij Robertson aantrof.

Maud Ferguson, die in die dagen geen warm eten genuttigd had, die 's-nachts nauwelijks kon slapen, omdat ze ieder oogenblik gewekt werd door haar moeder, die ziek was; Maud, die 'n sjofel manteltje aan had en 'n stumperig hoedje, dat boven op haar donkeren krullekop stond, schreed het groote privékantoor binnen met de grandezza van 'n hertogin, die 'n overdonderende bestelling komt doen.

Robertson en Beery stonden tegen hun wil even op uit hun fauteuil en bogen lichtelijk. Omdat ze deze beleefdheid ongedaan wilden maken, boden ze Maud geen stoel aan. Het meisje bekeek beide heeren zoo'n beetje uit de hoogte en wyl ze zich in deze positie minder behaaglijk schenen te voelen, presenteerden ze haar dan toch maar wél 'n stoel.

Hierop opende de heer Beery het vuur. Hij praatte uiterst voorzichtig en met 'n vriendelijkheid, die geenszins spontaan aandeed. Maud vond hem al dadelijk 'n ellendigen, valschen vent. Terwijl mr. Beery sprak, keek ze 't venster uit, of de heele zaak haar geen steek aanging. De heer Beery bleef suikerzoet en had 't voortdurend over haar eigen bestwil, over de teerheid van 'n vrouwenreputatie en zoo meer. Hij bleef wel 'n kwartier lang aan 't woord.

Onderwijl deed de heer Robertson bovenmenselijke moeite zijn cholerisch temperament te bedwingen.

Tenslotte barstte hij los met 'n spervuur van onhebbelijkheden. Kennelijk wilde hij 't met hardheid probeeren. Hij bezigde uitdrukkingen als sluw schepsel en dochter van een dronkaard, menschen uit de laagste kringen, die kans zien zich in 'n fatsoenlijke familie in te dringen en meer van dat moois en omdat Maud Ferguson hem voortdurend met 'n lachend gezicht aankeek en onderwijl de kantoepoes aaide, die op haar schoot was gekropen, werd Robertson steeds heftiger en onhebbelijker. Men voelde:

wanneer hij nog vijf minuten in dien trant voortging, zou er hij er in stikken.

„Zou ik mogen weten,” vroeg Maud, niet zonder sarcasme, „waarvoor de heeren mij hier ontboden hebben?”

„Om je de waarheid te zeggen!” brulde de heer Robertson.

„Om 'ns kalm en rustig met je te praten.” deed zoetsappig de heer Beery.

„Ik wou je maar zeggen, dat je mijn zoon als de (hier gebruikte hij 'n zeer leelijk woord, dat we in 'n aanmerkelijk zachtere uitdrukking transposeeren) als de bliksem moet laten loopen. Je kunt wel begrijpen, dat m'n jongen geen postuur is voor 'n meid als jij!”

„Kalm, meneer Robertson,” zalfde de andere. „Meneer Robertson bedoelt 't zoo kwaad niet, juffrouw Ferguson. Meneer Robertson en ik bedoelen, dat 't in ons aller belang zou zijn, wanneer u William Robertson niet aan de praat hield. U weet, dat hij van mijn dochter houdt en mijn dochter van hem en omdat u 'n meisje bent weet u, dat u zich niet tusschen hen moogt dringen”

„Klets niet zoo lang tegen zoo'n schepsel, meneer Beery!” brulde meneer Robertson.

„Ik klets heelemaal niet, meneer Robertson, ik zeg dit alles voor 't meisje haar bestwil en ik zeg, dat wij er een aardig sommetje voor over zouden hebben, wanneer de juffrouw verstandig wezen wou”.

Terwijl hij dit zeide, nam hij z'n portefeuille en haalde 'n bundeltje bankbiljetten voor den dag. Op 't brullen van mr. Robertson was Maud opgestaan en had hem met onmiskenbare minachting van 't hoofd tot de voeten opgenomen. Bij 't zien van mr. Beery's bankbiljetten was ze doodsbleek geworden.

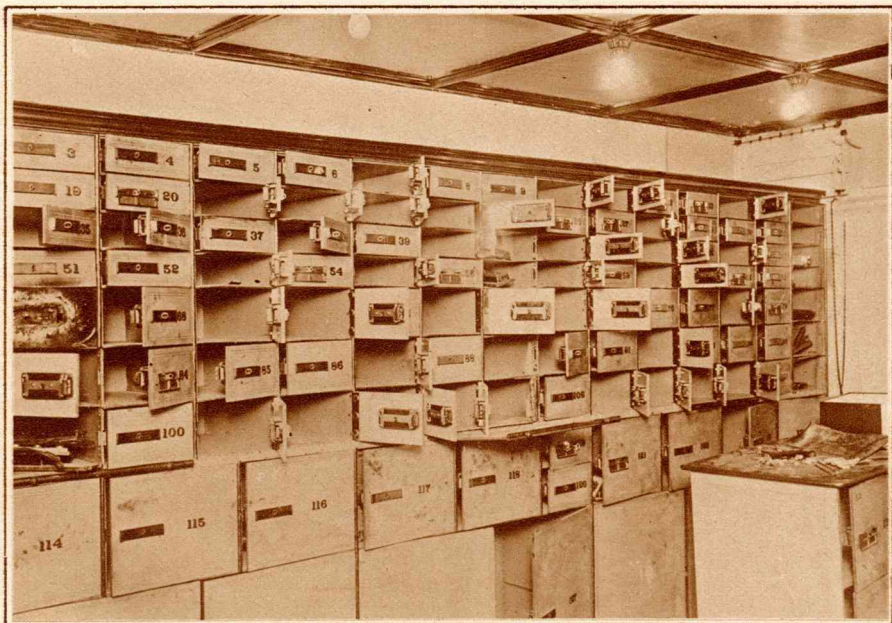
„Ik dacht, dat jullie heeren waren,” zei ze met snijdende stem, „maar ik merk, dat jullie 'n paar vieze kerels bent. Jullie hebt bij iedereen vuile praatjes laten rondstrooien over mij en m'n moeder en dat is gemeen, dat is laag. D'r valt op mij niet dat aan te merken, versta je, niet dat. 't Kan me trouwens niets schelen, wat je over mij vertelt!”

Maud Ferguson stond nu hoog opgericht, met gebalde vuisten. Ze stampte op den grond, dat de stofwolken uit 't tapijt sloegen en fel keek ze haar tegenstanders aan, zoodat de heeren Robertson en Beery hoogst onbehaaglijk gebaarden. Merkwaardigerwijze drong zich aan den heer Robertson de gedachte op, dat „dit schepsel” 'n zeer mooi meisje was en veel aangener om aan te zien dan Miss Lilian Beery.

Maud sprak met 'n slagvaardigheid, 'n vuur en 'n tempo, die alle discussie uitsloot.

„Jullie moest je schamen! Dat door jullie smerige kletspraat al m'n klanten zijn weggelopen laat ik daár, al is 't hondsche gemeen. Maar dat jullie ook m'n moeder belasterd hebben, dat vergeef ik je niet. Daarvoor moesten jullie eigenlijk de gevangenis in, daarvoor zal God jullie straffen!”

(Wordt voortgezet)

De grootste bankroof, dien de wereld kent, heeft, zooals men weet, de Disconto-Gesellschaft te Berlijn getroffen, waar de bandieten, langs onderaardschen weg, de kluis binnendrongen. Hoe grondig de geheele safe geledigd werd, toont deze desolate foto.

Bij Schaatswedstrijden op de Gouwe

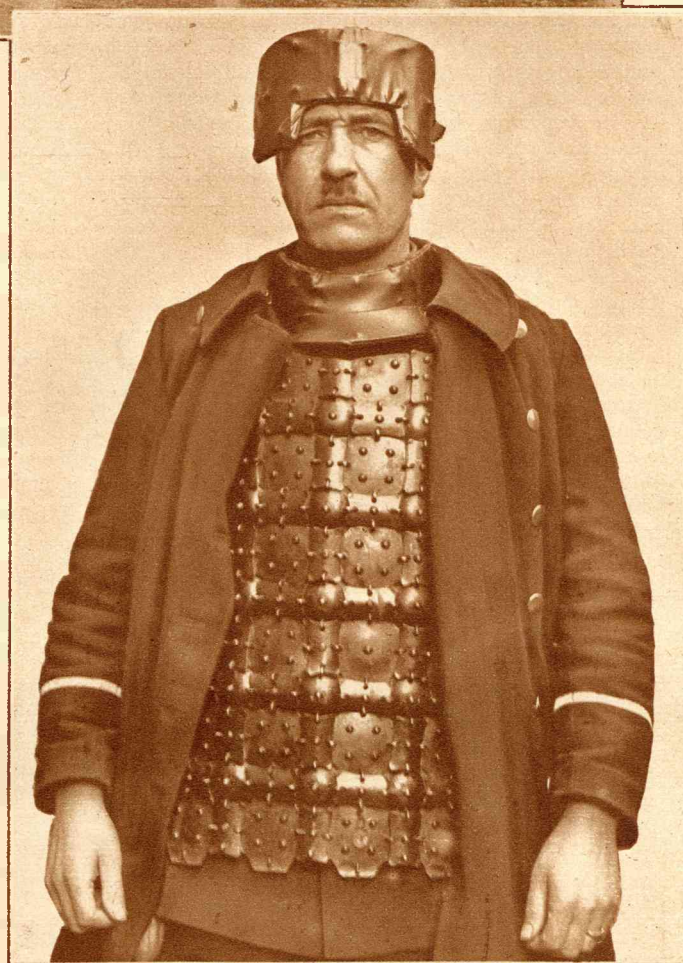
den Zuiderzee-arm tusschen het eiland Marken en Volendam, is er altijd veel belangstelling van den kant der omwonende visschersbevolking in haar typische kleederdracht. Hoeveel jaren zullen we dit schouwspel nog beleven?

VAN OVERAL

Freiherr von Hühnefeld

de vermaarde „Bremen" vlieger, die vooral naam gemaakt heeft door zijn Oceaan-tocht, is dezer dagen te Berlijn, tengevolge van een maagoperatie op 36-jarigen leeftijd overleden (foto hiernaast links).

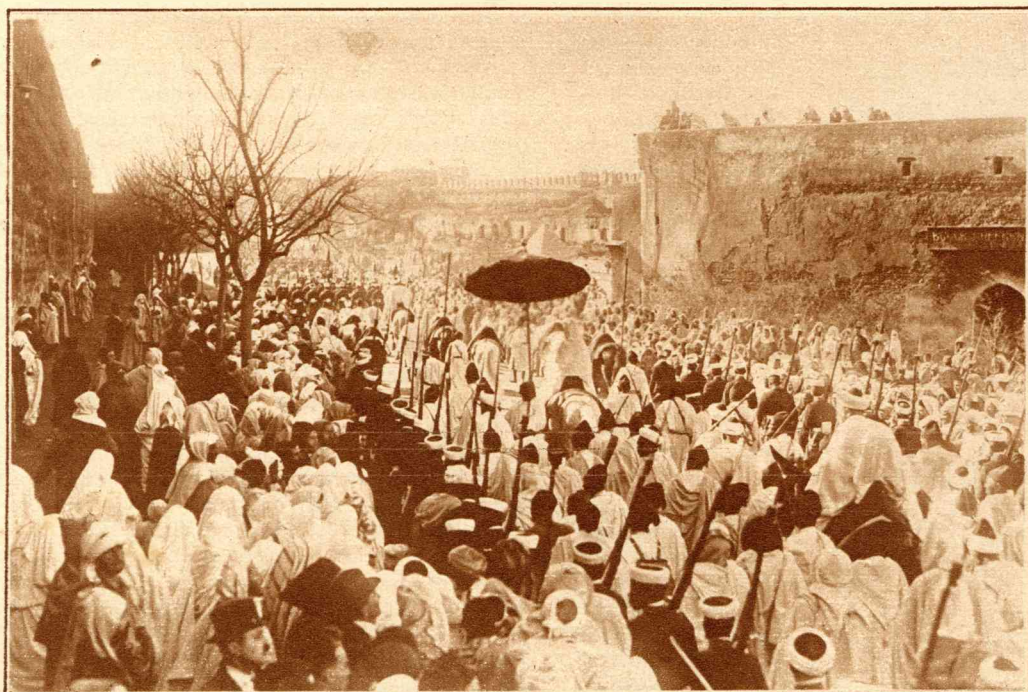

Om tragische gebeurtenissen

als het drama te Grootegast, het Noordnederlandsch dorpje, waarbij vier politiemannen om het leven kwamen, te vermijden, heeft de vooruitstrevende politie van het Utrechtsche Veenendaal proeven genomen met een pantser, hetwelk alle edele deelen van het menschelijk lichaam bedekt en vrijwaart tegen de meest schadelijke kogels. Dit uiterst licht pantser is zeer doelmatig gebleken en zal voortaan bij gevaarlijke expedities dan ook wel ingevoerd worden.

De Reizende Sultan

De jonge Sultan van Marokko, Sid Mohamed heeft er slag van, eensdeels aan de strenge zeden en gewoonten van zijn volk vast te houden en andersdeels zich als een modern vorst te gedragen. Bij zijn reizen en trekken weet hij het altijd zoo in te richten, dat zijn intrede in een bepaalde stad geheel in overeenstemming is met de zeden en aard der bevolking. Bij de een geschiedt dit per auto, bij de ander op oud-inheemsche wijze, zooals deze foto zien laat.

Dommering, gelauwerd na het behalen van den kampioentitel.

SPORT VAN ZONDAG

Waarover het ditmaal te hebben? Wanneer koning voetbal door god Thialf wordt verdrongen, is dit altijd een gereede gelegenheid om in vele toonaarden den lof der wintersport te bezingen. Een tweeden keer gaat het ook nog, maar nu we al zoo'n week of zes in het ijs zitten, is de aardigheid er toch zoo'n beetje af. We rijden nog schaats, maar het enthousiasme begint min of meer te tanen. Eigenlijk zou het ons niet spijten, wanneer een wat mildere temperatuur het verdreven bruine monster terugriep. 't Wordt zoo zachtjes aan hoog tijd.

Daar we in deze kolommen de verschillende takken van wintersport recht hebben doen weder- varen, zullen we het dit keer weer eens over voetbal hebben. Ondanks de ijsplaatjes en ondanks het feit, dat er van voetbal nog geen sprake is geweest.

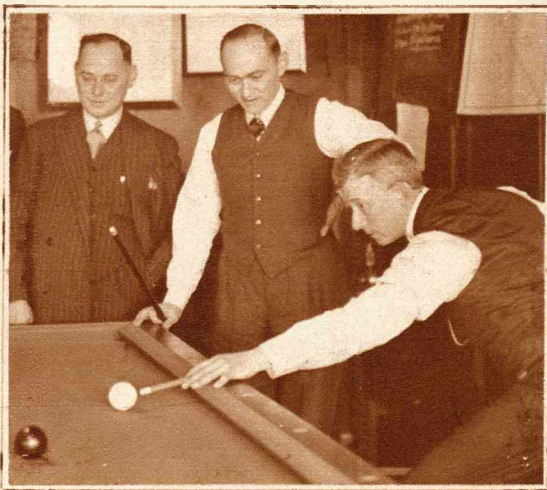
Dus voetbal!

Allereerst dringt zich de vraag op, hoe lang we het nog zonder moeten stellen. Een winter als deze is een zeldzaamheid, doch er zijn voorbeelden van jaren terug, dat het ijs tot half Maart in het water zat. Zoo pessimistisch willen we echter niet zijn, maar men dient niet te vergeten, dat nog slechts — gesteld dat we Zondag weer aan den gang kunnen gaan — twee Zondagen in Februari resten.

Gedurende de laatste weken is de vraag nogal eens naar voren gekomen, of de bonden, en wel voornamelijk de N.V.B., de wedstrijden niet wat spoedig aflasten. Wij meenen van niet.

Wanneer men in Den Haag oordeelt, dat er niet gevoetbald zal worden, geschiedt, dit eerst nadat men in alle oorden van het land inlichtingen heeft verzameld. Dat dan toevallig, wanneer het na zoo'n besluit fel is gaan dooien, misschien één of twee terreinen van de zoo- vele honderden op Zondag goed kunnen zijn, doet niets ter zake. Men mag hiervoor niet de risico loopen van vergeefsche reizen met de onaangenaamheden, die hieraan vastzitten.

Kan men dus het besluit van de bonden om, zooals gewoonlijk, op Vrijdagmiddag te beslissen,

Wiemers, de Fries, die zich tweede plaatste in het biljart-tournooi om het Nederlandsch kampioenschap.

slechts verstandig noemen, een andere vraag is het, of voetbal op hard bevroren of besneeuwde terreinen wenschelijk of mogelijk is.

Dit laatste is natuurlijk wel het geval, doch wenschelijk is het zeker niet.

Een vergelijking met de Engelsche profs gaat niet op. Hier beschouwt men voetbal als een ontspanning, hetgeen daar niet het geval is. Verder heeft men tijdens de laatste weken nogal eens de aandacht gevestigd op België. Inderdaad neemt men het daar niet zoo nauw als bij ons, noewel de temperatuur in het Belgenland veel milder was dan bij ons. Terwijl b.v. in de afgelopen week de thermometer hier nagenoeg niet boven het nulpunt is geweest, seinde Brussel steeds zoo om en nabij de 40 graden Fahrenheit. Dit verschilt dus nogal iets.

Op een absoluut effen terrein zou voetbal op een bevroren bodem mogelijk zijn. Elke oneffen-

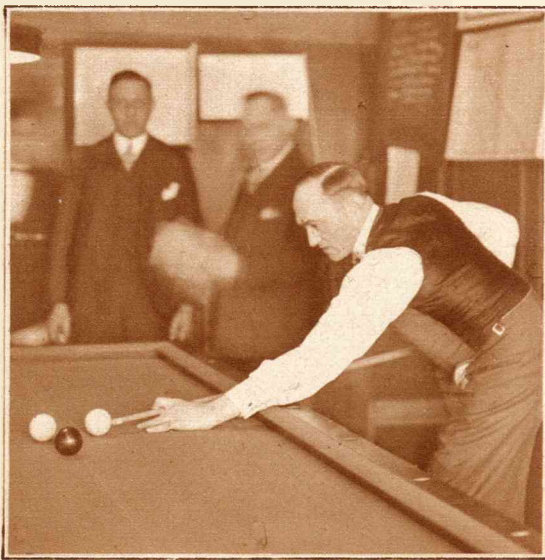
Een oud-Hollandsche winter geeft een oud-Hollandsch vermaak. De arrestede op de Gouwzee.

heid biedt echter een veel te groote kans voor verstuite enkels en ernstiger ongevallen, dat we er niet aan kunnen denken, het daarop te wagen.

Overigens kan men veilig aannemen, dat het meerendeel van hen, die er anders over denken, het zelf nimmer onder die omstandigheden hebben geprobeerd.

Intusschen staan we er slecht voor. Rekenen we, dat zes Zondagen verloren zijn gegaan, dan wordt het zeker wel eind Juni voor we, met inbegrip van kampioens- en promotiewedstrijden, uitgevoetbald zijn. Dit is veel te laat! Allereerst komen de zomersporten — cricket en atletiek b.v. — danig in het gedrang. Verder stellen wij heel weinig prijs op den titel van landskampioen, wanneer deze zoo ongeveer in den midzomer wordt behaald.

Veel kan de N.V.B. er niet aan doen. Zeer gewenscht schijnt het ons thans, de bekerwedstrijden geen voortgang meer te doen vinden. Althans kan men hiervoor voorloopig geen Zondagen meer vrijhouden. Ook kan men nog iets inloopen door clubs, die elkaar nog tweemaal moeten bekampen, dit op Zaterdagmiddag en Zondag te laten doen.

L. Katoen, derde in de wedstrijden om het Nederlandsche 1e klasse kampioenschap

Op de schaats naar Marken. Overzicht van de Gouwzee op Zondag j.l.

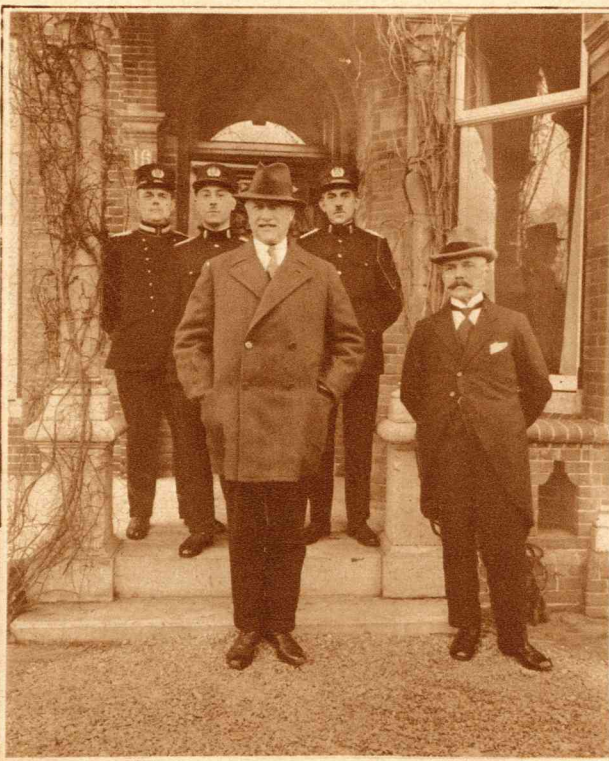
Meerdere maatregelen zijn haast niet te nemen. Wij hopen met het bovenstaande den ontevreden te hebben aangetoond, dat we moeten berusten, zoolang Thialf zijn scepter zwaait. Winters als deze komen gelukkig slechts sporadisch voor. Laat hun dit een troost zijn.

Niet onmogelijk schijnt 't ons, dat dit wintermuisje nog een staartje zal hebben. Wij bedoelen dit:

Zes weken hebben we nu al gerust. Het is bijna evenveel als de periode, welke men tusschen twee seizoenen heeft. We weten uit ondervinding hoe verschillend de elftallen op zoo'n rustperiode soms reageeren. Op het eene werkt ze gunstig, terwijl het andere er slechts nadeelen van ondervindt. En daarom zou het zoo gek niet zijn, wanneer Ajax, Excelsior, B.V.V. en zoovele andere straks uit een ander vaatje gingen tappen. De competities zouden er niet minder interessant door worden.

Uit de Provincie

DE GEMEENTE BUSSUM is een nieuw hoofdbureau van politie rijker geworden, ondergebracht in een villa aan den Huizerweg. Wel een heel verschil met de oude huisvesting in het raadhuis, die dringend verbetering noodig had. Hierboven links de nieuwe zetel op den dag der opening. Hierboven: De autoriteiten staande vóór het gebouw. In het midden de burgemeester, de Edelaachtbare heer De Bordes, met rechts de commissaris en achter den inspecteur Van Tolke.

OP HET CARNAVAL TE LAREN in hotel Hamdorff werd deze schoone joffer tot schoonheidskoningin uitgeroepen en tevens tot Miss Laren gepromoveerd. Inderdaad geen kwade keus

LEIDENS GLORIE VERWOEST!

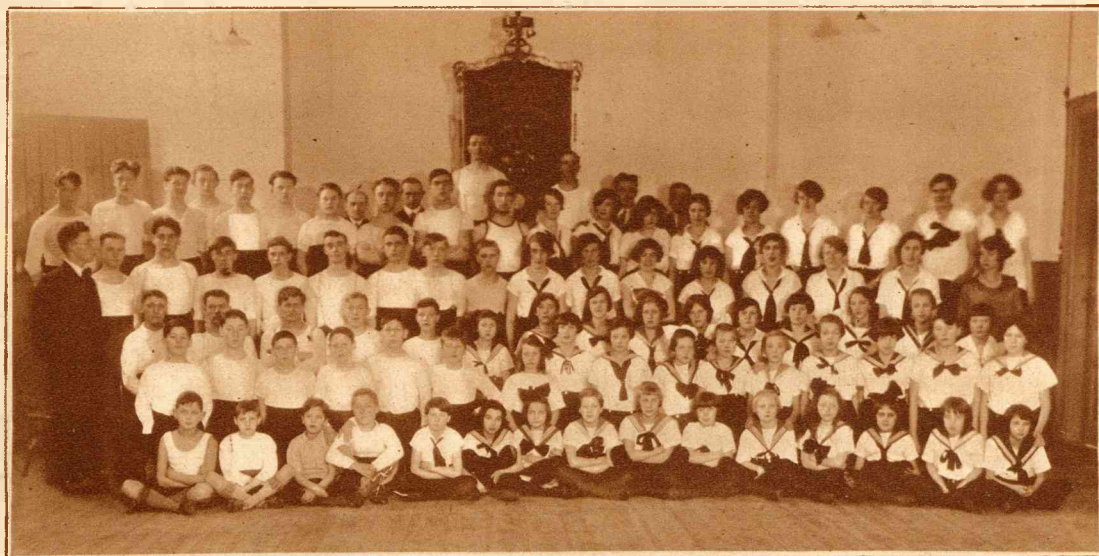
Kort voor het afdrucken van ons blad bereikte ons de ontstellende tijding, dat het stadhuis van Leiden en het geheele daaromheen gelegen complex door een Maandagnacht uitgebroken brand waren verwoest. We konden nog juist de hierboven gereproduceerde foto plaatsen, welke het blussingswerk in beeld brengt, op de Breesstraat. Door het vuur, dat wegens de koude niet aldoende kon worden bestreden, werd zo goed als het geheele prachtige bouwwerk verwoest.

NU MARKEN GEISOLEERD IS, trekt de mannelijke bevolking er op uit om per slede leef-tocht aan te voeren. Voor deze geroutineerde schaatsenrijders is een tochtje over de Gouwzee naar Volendam niet zoo een straf, al zullen ze ook blij zijn, wanneer ze binnen niet al te langen tijd uit hun isolement, dat feitelijk het tegendeel daarvan is, verlost zijn.

HET ST. LIDUINA-GASTHUIS te Den Helder, van de R.K. Ziekenverpleging aldaar, is uiterlijk reeds voltooid. Bovenstaande foto laat het exterieur dezer instelling zien.

DE WEESPER-VOLKS-GYMNASTIEKVERENIGING bestaat den 19en Februari 20 jaar en zal dit heuglijk feit herdenken met een feestavond den 23en dezer in het hotel „de Roskam" aldaar.

FLORA UITGEBRAND

In den nacht van 11 op 12 Februari brandde te dezer stede het welbekende variété-theater „Flora” in de Amstelstraat geheel uit. Door de ontzettende koude ging het blusschen zeer bezwaarlijk. Het water bevroor en hechtte zich als ijspegels aan de pui van het gebouw.

Uit de Hoofdstad

HET BARRE WINTERWEER

De ongekende, nijpende koude heeft niet alleen de grachten, maar ook het IJ in ijsvlakken herschapen, waardoor natuurlijk het scheepvaartverkeer de grootste stagnatie ondervindt.

De foto hierboven laat zien, hoe een motorboot in den Singel den strijd opgeeft.

Foto hiernaast rechts: Met ijsbrekers tracht men nog een vaargeul open te houden, hetgeen slechts met de grootste moeite gelukt.

EEN PADVINDSTERS FANCY-FAIR

In het padvindstershuis te Amsterdam is Zaterdag en Zondag een fancy-fair gehouden, met medewerking der Wereldbibliotheek, waarvan de baten ten goede komen aan de uitzending van arme kinderen in den zomer (Hiernaast links)

Het speeltuinfanfarecorps „Westerpark” vierde dezer dagen zijn eerste lustrumfeest. Hiernaast rechts: Een foto van bestuur, leden en feestcommissie.

*Hoe het er thans in
dit schilderachtig dorp.*

*onder den rook van Amsterdam, uitziet.
geven deze twee wintersche foto's goed*

OUDERKERK AAN DEN AMSTEL IN DEN WINTER

*weer. Hierboven: De
Amstel in boeien ge-
slagen door de strenge wintervorst. Hier-
onder: Winterstemming aan den Achterdijk*

